

4. Queda en vigor l'Ordre de 15 de novembre de 1982, per la qual es va aprovar l'Ordenança per al Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles, en tot el que no s'oposa a aquesta Llei.

5. Queden sense efecte totes les normes del mateix rang o inferior que s'oposen al que estableix aquesta Llei.

Disposició final primera. *Habilitació al Govern.*

El Govern, a proposta conjunta dels ministres de Justícia i d'Economia i Hisenda, ha de dictar les disposicions necessàries per al desplegament i l'aplicació d'aquesta Llei.

Disposició final segona. *Habilitació al ministre de Justícia.*

El ministre de Justícia ha de dictar les disposicions relatives a l'organització i el funcionament del Registre de Venda a Terminis de Béns Mobles.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de seixanta dies de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

16718 LLEI 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. («BOE» 167, de 14-7-1998.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I. Justificació de la reforma

La jurisdicció contenciosa administrativa és una peça capital del nostre Estat de dret. Des que va ser instaurada al nostre sòl per les lleis de 2 d'abril i 6 de juliol de 1845, i al llarg de moltes vicissituds, ha donat bona mostra de les seves virtualitats. Sobretot des que la Llei de 27 de desembre de 1956 la va dotar de les característiques que avui té i de les atribucions imprescindibles per assumir la missió que li correspon de controlar la legalitat de l'activitat administrativa, i garantir els drets i els interessos legítims dels ciutadans davant les extralimitacions de l'Administració.

La Llei esmentada, en efecte, apreciada universalment pels principis en què s'inspira i per l'excel·lència de la seva tècnica, que combina a la perfecció rigor i senzillesa, va encertar a generalitzar el control judicial de l'actuació

administrativa, encara que amb algunes excepcions notòries que imposava el règim polític sota el qual va ser aprovada. Va ratificar amb èmfasi el caràcter judicial de l'ordre contenciós administratiu, ja establert per la legislació precedent, i es va preocupar de l'especialització dels seus magistrats. I va donar a llum un procediment simple i en teoria àgil, coherent amb el propòsit d'aconseguir una justícia eficaç i aliena a interpretacions i pràctiques formalistes que puguin enervar el seu bon fi. D'aquesta manera, la Llei de la jurisdicció contenciosa administrativa de 1956 va encetar una via necessària, però no suficient, per dissipar les nombroses llacunes i limitacions històriques del nostre Estat de dret, oportunitat que va ser aprofitada adequadament per una jurisprudència innovadora, promoguda per l'espectacular desenvolupament de la doctrina espanyola del dret administratiu.

Tanmateix, les quatre dècades que han transcorregut des que aquella Llei es va aprovar han comportat canvis nombrosos i transcendents en l'ordenament jurídic, en les institucions polítiques administratives i en la societat. Aquests canvis exigeixen, per assolir els mateixos fins institucionals, solucions necessàriament noves, ja que, tot i la versatilitat de bona part del seu articulat, la Llei de 1956 no s'ajusta a l'evolució de l'ordenament ni a les demandes de la societat a l'Administració de Justícia.

Abans de tot, cal tenir en compte l'impacte que va produir la Constitució de 1978. Per bé que alguns dels principis en què es fonamenta són els mateixos que van inspirar la reforma jurisdiccional de 1956 i que va anar deduint la jurisprudència elaborada a la seva empara, és evident que les conseqüències que el text constitucional ofereix amb vista al control judicial de l'activitat administrativa són molt superiors. Només arran de la Constitució de 1978 al nostre país es garanteixen plenament els postulats de l'Estat de dret i, entre ells, el dret de tota persona a la tutela judicial efectiva dels seus drets i interessos legítims, la submissió de l'Administració pública a la llei i al dret, i el control de la potestat reglamentària i de la legalitat de l'actuació administrativa pels tribunals. La proclamació d'aquests drets i principis en la Constitució i la seva eficàcia jurídica directa han produït la derogació implícita dels preceptes de la Llei jurisdiccional que establien limitacions a l'accés als recursos o a la seva eficàcia mancades de justificació en un sistema democràtic. Però l'abast d'aquest efecte derogatori amb relació a alguns aspectes de la Llei de 1956 ha continuat sent objecte de polèmica, i per això era molt convenient fer-ne una clarificació legal. A més, la jurisprudència, tant constitucional com contenciosa administrativa, ha extret dels principis i els preceptes constitucionals moltes altres regles que imposen determinades interpretacions de la Llei esmentada, o fins i tot sostenen potestats i actuacions judicials no previstes expressament en el seu text. La influència de la Constitució en el règim de la jurisdicció contenciosa administrativa no es redueix, finalment, al que disposen els articles 9.1, 24, 103.1 i 106.1. De manera més o menys mediata, l'organització, l'àmbit i l'extensió material i el funcionament d'aquest ordre jurisdiccional són afectats per moltes altres disposicions constitucionals, tant les que regulen principis substantius i drets fonamentals, com les que dissenyen l'estructura de la nostra Monarquia parlamentària i l'organització territorial de l'Estat. Com la resta de l'ordenament, també el règim legal de la jurisdicció contenciosa administrativa s'ha d'adequar del tot a la lletra i a l'esperit de la Constitució.

D'altra banda, durant els últims lustres la societat i l'Administració espanyoles han viscut transformacions enormes. La primera és avui incomparablement més

desenvolupada, més lliure i plural, emancipada i conscient dels seus drets que fa quaranta anys. Mentre, l'Administració reduïda, centralitzada i jerarquitzada d'antany s'ha convertit en una organització extensa i complexa, dotada de funcions múltiples i considerables recursos, descentralitzada territorialment i funcionalment. Al fil d'aquestes transformacions han variat en bona mesura i s'han diversificat les formes jurídiques de l'organització administrativa, les finalitats, el contingut i les formes de l'activitat de l'Administració, els drets que les persones i els grups socials tenen davant d'ella i, en definitiva, el sistema de relacions regit pel dret administratiu.

Tots aquests canvis repercuteixen d'una manera o una altra sobre la jurisdicció contenciosa administrativa. Concebuda en origen com una jurisdicció especialitzada en la resolució d'un nombre limitat de conflictes jurídics, ha sofert fins a la saturació l'increment extraordinari de la litigiositat entre ciutadans i administracions, i d'aquestes entre si, que s'ha produït en els últims temps. En aquest sentit, els problemes són comuns als que estan suportant els sistemes de control judicial de l'Administració en molts altres països. Però a més, l'instrumental jurídic que en el nostre s'atorga a la jurisdicció per al compliment de les seves finalitats ha quedat desfasat relativament. En particular, per sotmetre al control jurídic les activitats materials i la inactivitat de l'Administració, però també per fer executar amb promptitud les mateixes decisions judicials i per adoptar mesures cautelars que assegurin l'eficàcia del procés. I per això, malgrat l'augment dels efectius de la jurisdicció, malgrat l'esforç creatiu de la jurisprudència, malgrat el desenvolupament de la justícia cautelar i altres remeis parcials, la jurisdicció contenciosa administrativa està passant un període crític davant el qual cal reaccionar mitjançant les reformes oportunes.

Algunes d'aquestes reformes, certament, ja les ha afrontades el legislador en diferents textos, més llunyans o més recents. De fet, les normes que han modificat o que complementen en algun aspecte el règim de la jurisdicció ja són tan nombroses i disperses que justificarien per si soles una refosa.

La reforma que ara s'aborda, que pren com a base els treballs parlamentaris efectuats durant la legislatura anterior —en el quals es va assolir un grau considerable de consens en molts aspectes—, va força més enllà. D'una banda, té en compte aquestes modificacions parcials o indirectes, però no solament per incorporar-les a un text únic, sinó també per corregir els elements que la pràctica judicial o la crítica doctrinal han revelat inapropiats o susceptibles de millora. D'altra banda, pretén completar l'adequació del règim jurídic del recurs contenciós administratiu als valors i als principis constitucionals, prenent en consideració les aportacions de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem, la nova organització de l'Estat i l'evolució de la doctrina jurídica. Persegueix, finalment, dotar la jurisdicció contenciosa administrativa dels instruments necessaris per a l'exercici de la seva funció, en vista de les circumstàncies en què avui dia s'emmarca.

Des d'aquest últim punt de vista, la reforma compagina les mesures que garanteixen la plenitud material de la tutela judicial en l'ordre contenciós administratiu i el criteri favorable a l'exercici de les accions i els recursos i a la defensa de les parts, sense cap concessió a temptacions formalistes, que tenen per finalitat agilitar la resolució dels litigis. La preocupació per aconseguir un equilibri entre les garanties, tant dels drets i els interessos públics i privats en joc com de l'encert i la qualitat de les decisions judicials, amb la celeritat dels processos i l'efectivitat d'allò jutjat, constitueix un dels eixos de la reforma. Perquè és evident que una justícia tardana

o la merament cautelar no satisfan el dret que reconeix l'article 24.1 de la Constitució.

És ben cert que aconseguir una justícia àgil i de qualitat no depèn només d'una reforma legal. També ho és que el control de la legalitat de les activitats administratives es pot i s'ha d'exercir així mateix per altres vies complementàries de la judicial, que caldria perfeccionar per evitar la proliferació de recursos innecessaris i per oferir fórmules poc costoses i ràpides de resolució de molts conflictes. En qualsevol cas, però, el règim legal de la jurisdicció contenciosa administrativa, insubstituïble en la seva doble funció garantidora i creadora de jurisprudència, s'ha d'adaptar a les condicions del moment per fer possible aquell objectiu.

En virtut d'aquestes premisses, la reforma és alhora continuista i profundament renovadora. Continuista perquè manté la naturalesa estrictament judicial que la jurisdicció contenciosa administrativa ja tenia en la legislació anterior i que la Constitució ha consolidat definitivament; perquè manté així mateix el caràcter de judici entre les parts que té el recurs contenciós administratiu i la seva doble finalitat de garantia individual i de control de la submissió de l'Administració al dret, i perquè s'ha volgut conservar, conscientment, tot el que a la pràctica ha funcionat bé, de conformitat amb els imperatius constitucionals.

No obstant això, la transcendència i l'amplitud de les transformacions a què la institució s'ha d'acomodar feien inevitable una revisió general del seu règim jurídic, impossible d'abordar mitjançant simples retocs de la legislació anterior. A més, la reforma no solament pretén respondre als reptes del nostre temps, sinó que, en la mesura del possible i amb la necessària prudència, mira al futur i introdueix aquí i allà preceptes i clàusules generals que la doctrina i la jurisprudència han de dotar de contingut precís, per tal de perfeccionar el funcionament de la jurisdicció.

II. Àmbit i extensió de la jurisdicció contenciosa administrativa

Fidel al propòsit d'alterar només el que sigui necessari la sistemàtica de la Llei anterior, el nou text legal comença definint l'àmbit propi, l'abast i els límits de la jurisdicció contenciosa administrativa. Respectant la tradició i de conformitat amb l'article 106.1 de la Constitució, se li assigna el control de la potestat reglamentària i de la legalitat de l'actuació administrativa subjecta a dret administratiu. Tanmateix, la Llei incorpora a la definició de l'àmbit de la jurisdicció determinades novetats, en part obligades i totes elles transcendents.

En primer lloc, era necessari actualitzar el concepte d'Administració pública vàlid als efectes de la Llei, en consideració als canvis organitzatius que s'han produït i en connexió amb el que disposen altres lleis. També era imprescindible confirmar-hi la subjecció a l'enjudiciament de la jurisdicció contenciosa administrativa d'actes i disposicions emanats d'altres òrgans públics que no formen part de l'Administració, quan els actes i les disposicions esmentats tenen, pel seu contingut i efectes, una naturalesa materialment administrativa. Sense la intenció d'entrar en cap debat dogmàtic, que no correspon al legislador, la Llei atén un problema pràctic que consisteix a assegurar la tutela judicial d'aquelles persones els drets o els interessos de les quals siguin afectats pels actes i les disposicions esmentats, en gairebé tot semblants als que emanen de les administracions públiques.

En segon terme, és evident que a l'altura del nostre temps històric l'àmbit material de la jurisdicció quedaria molt incomplet si s'hi limités a jutjar les pretensions que es dedueixin amb relació a les disposicions de rang infe-

rior a la Llei i amb els actes i els contractes administratius en sentit estricte. El que importa realment i el que justifica l'existència de la jurisdicció contenciosa administrativa és assegurar, en benefici dels interessats i de l'interès general, la submissió exacta de l'Administració al dret en totes les actuacions que efectua en la seva condició de poder públic i en ús de les prerrogatives que com a tal li correspon. No tota l'actuació administrativa, com és notori, s'expressa per mitjà de reglaments, actes administratius o contractes públics, sinó que l'activitat de prestació, les activitats negociables de tipus divers, les actuacions materials, les inactivitats o les omissions d'actuacions degudes expressen també la voluntat de l'Administració, que ha d'estar sotmesa en tot cas a l'imperi de la llei. La impossibilitat legal de controlar mitjançant els recursos contenciosos administratius aquestes altres manifestacions de l'acció administrativa, des de fa temps criticada, és ja injustificable, tant a la llum dels principis constitucionals com en virtut de la major importància quantitativa i qualitativa d'aquestes manifestacions. Per això la nova Llei sotmet a control de la jurisdicció l'activitat de l'Administració pública de qualsevol mena que estigui subjecta al dret administratiu, i articula per a això les accions processals oportunes.

En aquesta línia, la Llei determina la competència de l'ordre jurisdiccional contencios administratiu per conèixer de les qüestions que se suscitin en relació no solament amb els contractes administratius, sinó també amb els actes separables de preparació i adjudicació dels altres contractes subjectes a la legislació de contractes de les administracions públiques. Es tracta, en definitiva, d'adequar la via contenciosa administrativa a la legislació de contractes, i així evitar que la pura i simple aplicació del Dret privat en actuacions connectades directament a finalitats d'utilitat pública es faci, siguin quines siguin les raons que la determinin, en infracció dels principis generals que han de regir, per imperatiu constitucional i del dret comunitari europeu, el comportament contractual dels subjectes públics. La garantia de l'observança necessària d'aquests principis, molt diferents dels que regeixen la contractació privada purament, ha de correspondre, com és natural, a la jurisdicció contenciosa administrativa.

Una cosa semblant s'ha de dir de les qüestions que se suscitin amb relació a la responsabilitat patrimonial de l'Administració pública. Els principis del règim jurídic peculiar, que té cobertura constitucional, són de naturalesa pública i avui dia la Llei imposa que en tot cas la responsabilitat s'exigeixi per mitjà d'un mateix tipus de procediment administratiu. Per això sembla molt convenient unificar la competència per conèixer d'aquesta mena d'afers en la jurisdicció contenciosa administrativa, i evitar la dispersió d'accions que hi ha actualment i garantir la uniformitat jurisprudencial, llevat dels casos en què, com és lògic, la responsabilitat derivi de la comissió d'una infracció penal.

La delimitació de l'àmbit material de la jurisdicció també comporta la precisió d'algunes exclusions. La nova Llei respecta en aquest sentit l'atribució de certes competències relacionades amb l'activitat administrativa en altres ordres jurisdiccional que estableixen altres lleis, majoritàriament per raons pragmàtiques, i té en compte el que disposa la legislació més recent sobre els conflictes jurisdiccional i d'atribucions. En canvi, la Llei ja no recull, entre aquestes exclusions, la relativa als actes polítics del Govern, a què es referia la Llei de 1956.

Sobre aquest últim aspecte convé fer alguna precisió. La Llei parteix del principi de submissió plena dels poders públics a l'ordenament jurídic, vertadera clàusula regida de l'Estat de Dret. Aquest principi és incompatible amb el reconeixement de qualsevol categoria genèrica d'actes d'autoritat —o actes polítics, de Govern, o de direcció

política— exclosa «per se» del control jurisdiccional. Seria certament un contrasentit que una Llei que pretén adequar el règim legal de la jurisdicció contenciosa administrativa a la lletra i a l'esperit de la Constitució, dugués a terme la introducció de tota una esfera d'actuació governamental immune al dret. En realitat, el mateix concepte d'«acte polític» es troba avui en franca retirada en el dret públic europeu. Els intents encaminats a mantenir-lo, ja sigui delimitant genèricament un àmbit a l'actuació del poder executiu regit només pel dret constitucional, i exempt del control de la jurisdicció contenciosa administrativa, ja sigui establint una llista de supòsits exclosos del control judicial, resulten inadmissibles en un Estat de dret.

En canvi, i per si hi hagués algun dubte, la Llei assenyala—en termes positius— una sèrie d'aspectes sobre els quals en tot cas sempre és possible el control judicial, per àmplia que sigui la discrecionalitat de la resolució governamental: els drets fonamentals, els elements reglats de l'acte i la determinació de les indemnitzacions que siguin.

III. Els òrgans de la jurisdicció i les seves competències

Atès que, com s'ha exposat, la jurisdicció contenciosa administrativa s'enfronta a un problema gravíssim per l'allau creixent de recursos, és obvi que la reforma dels seus aspectes organitzatius s'ha de considerar prioritària.

La novetat més important en aquest capítol consisteix en la regulació de les competències dels jutjats contenciosos administratius. La creació d'aquests òrgans judicials, que va preveure la Llei orgànica del poder judicial, va ser rebuda en el seu moment amb divisió d'opinions. Si d'una banda, semblava imprescindible descongèstionar els tribunals contenciosos administratius d'un bon nombre d'afers, de l'altra van sorgir dubtes sobre la idoneïtat dels jutjats, òrgans unipersonals, per afrontar l'exercici de les competències que haurien de correspondre'ls en virtut de la clàusula general que estableix l'esmentada Llei orgànica.

Certament, la complexitat tècnica de molts dels afers i la transcendència política d'altres que haurien de jutjar d'acord amb la clàusula esmentada ha donat origen a una llarga controvèrsia, que era necessari resoldre per implantar definitivament els jutjats.

Aquesta reforma aborda el problema amb decisió i amb cautela alhora. Defineix la competència dels jutjats mitjançant un sistema de llista taxada. En l'elaboració d'aquesta llista s'ha tingut en compte la conveniència d'atribuir a aquests òrgans unipersonals un conjunt de competències relativament uniformes i de menor transcendència econòmica i social, però que cobreixen un elevat percentatge dels recursos que quotidianament s'interposen davant els òrgans de la jurisdicció. D'aquesta manera és possible posar remei a la saturació que suporten els tribunals superiors de justícia, que amb això s'han de veure descarregats d'un bon nombre de plets, tot i que conserven la competència de jutjar en primera instància els més importants «a priori», i tota la varietat delo inclosos a la clàusula residual, que ara es trasllada al seu àmbit competencial. Per la seva banda, els jutjats obtenen un conjunt de competències que poden exercir raonablement i que semblen suficients per consolidar l'experiència. Res no impedeix, ans el contrari, que després d'un primer període de rotatge la llista de competències es revisi en vista d'aquesta experiència. De tota manera, és evident que l'èxit de la reforma depèn sobretot de la ràpida i adequada selecció i formació dels titulars dels jutjats.

La reforma dels òrgans unipersonals no s'acaba aquí. També es regulen les competències dels jutjats centrals contenciosos administratius, amb jurisdicció a tot Espanya, per contribuir a paliar la sobrecàrrega de treball d'òrgans jurisdiccionalment actualment molt saturats.

IV. Les parts

La regulació de les parts que contenia la Llei de 27 de desembre de 1956, fonamentada en un criteri substancialment individualista amb certs ribets corporatius, ha quedat fa temps superada i ha estat sent corregida per altres normes posteriors, a més de reinterpretada per la jurisprudència en un sentit molt diferent del que tenia originàriament. La nova Llei es limita a recollir les modificacions successives i a aclarir alguns punts encara foscos i sistematitzar els preceptes de la manera més senzilla possible. El que es pretén és que ningú, cap persona física o jurídica, privada o pública, que tingui capacitat jurídica suficient i sigui titular d'un interès legítim que hagi de tutelar, concepte que comprèn els drets subjectius però més ampli, pugui ser privat d'accedir a la justícia.

Sobre aquesta base, que ja es dedueix de la Constitució, les novetats de la Llei tenen un caràcter essencialment tècnic. Les més significatives s'incorporen en els preceptes que regulen la legitimació. Quant a l'activa, s'han reduït a sistema totes les normes generals o especials que es poden considerar vigents i conformes amb el criteri elegit. L'enunciat de supòsits dóna una idea, en qualsevol cas, de l'evolució del recurs contencios administratiu, avui dia un instrument útil per a una pluralitat de finalitats: la defensa de l'interès personal, la dels interessos col·lectius i qualsevol d'altre legítim, inclòs el de naturalesa política, mecanisme de control de legalitat de les administracions inferiors, instrument de defensa de la seva autonomia, via per a la defensa de drets i llibertats encomanats a determinades institucions públiques i per a la de l'interès objectiu de la llei en els supòsits legals d'acció popular, entre altres.

Pel que fa a la legitimació passiva, el criteri de fons és el mateix i condueix a simplificar les regles anteriors. En particular, no té sentit mantenir la figura del coadjuvant, quan no hi ha cap diferència entre la legitimació per dret subjectiu i per interès legítim. En canvi, s'ha considerat necessari precisar una mica més quina Administració té caràcter de demandada en cas d'impugnació d'actes subjectes a fiscalització prèvia i, sobretot, atribuir també aquest caràcter, en cas d'impugnació indirecta d'una disposició general, a l'Administració autora de la impugnació, encara que no ho sigui de l'actuació recorreguda directament. Aquesta revisió dóna via processal a l'interès de cada Administració de defensar en tot cas la legalitat de les normes que aprova i constitueix una de les especialitats dels recursos sobre la conformitat a dret de disposicions generals, que es desgranen al llarg de tot l'articulat.

Quant a la representació i la defensa, es distingeix entre òrgans col·legiats i unipersonals. En els primers, el procurador i l'advocat són obligatoris; en els segons, el procurador és potestatiu i l'advocat, obligatori. Els funcionaris públics poden comparèixer per si mateixos en qüestions de personal que no impliquin separació de treballadors públics inamovibles.

Pel que fa a la representació i a la defensa de les administracions públiques i als òrgans constitucionals, la Llei es remet al que disposen la Llei orgànica del poder judicial i la Llei d'assistència jurídica a l'Estat i institucions públiques per a tot tipus de processos, així com a les

normes que sobre la matèria i en el marc de les seves competències hagin dictat les comunitats autònomes, perquè els contenciosos administratius no tenen cap peculiaritat que mereixi ser recollits en una norma amb rang de llei.

V. Objecte del recurs

Els escassos preceptes inclosos en els dos primers capítols del títol III contenen algunes de les innovacions més importants que la Llei introdueix en el nostre sistema de control judicial de l'Administració. Es tracta de superar la tradicional i restringida concepció del recurs contencios administratiu com una revisió judicial d'actes administratius previs, és a dir, com un recurs a l'acte, i d'obrir definitivament les portes per obtenir justícia davant qualsevol comportament il·lícit de l'Administració. Però alhora, també cal diferenciar les pretensions que es poden deduir en cada cas, perquè és evident que la diversitat d'actuacions i omissions que poden ser objecte del recurs no permeten continuar configurant aquest recurs com una acció processal uniforme. Sens detriment de les seves característiques comunes, començant pel «nomen iuris», el recurs admet modulacions de relleu depenent de l'objecte sobre el qual recau. Cohonestar els elements comuns i els diferencials en un esquema simple i flexible és un altre dels objectius de la reforma.

Per raó del seu objecte, s'estableixen quatre modalitats de recurs: el tradicional dirigit contra actes administratius, ja siguin expressos o presumptes; el que, de manera directa o indirecta, versa sobre la legalitat d'alguna disposició general, que requereix algunes regles especials; el recurs contra la inactivitat de l'Administració i el que s'interposa contra actuacions materials constitutives de via de fet.

Del recurs contra actes, el millor modelatge en el període precedent, se n'ha de renovar poca cosa. No obstant això, la Llei depura l'ordenament anterior d'algunes normes limitadores que no tenen justificació, encara que manté la inadmissibilitat del recurs contra actes confirmatoris d'altres de fermes i consentits. Aquesta última regla troba suport en motius elementals de seguretat jurídica, que no solament s'han de tenir en compte en favor del perjudicat per un acte administratiu, sinó també en favor de l'interès general i dels que en puguin resultar beneficiats o emparats individualment o col·lectivament. Fora d'això, el sacrifici relatiu de l'accés a la tutela judicial que es manté per aquesta causa avui resulta menys carregós que antany, si es té en compte l'ampliació recent dels terminis del recurs administratiu ordinari, la falta d'eficàcia que la legislació en vigor atribueix, sense cap límit temporal, a les notificacions defectuoses i incloent-hi l'ampliació de les facultats de revisió d'ofici. Conservar aquesta excepció és una opció raonable i equilibrada.

En canvi, ha semblat necessari destacar en el text de la Llei les peculiaritats dels recursos en què es jutja la conformitat a dret de les disposicions generals, fins ara no prou considerades. En realitat, els efectes que tenen aquest tipus de recurs i, en particular, la declaració d'il·legalitat d'una disposició general per qualsevol via que es produeixi, no es poden comparar, en termes generals, amb els del recurs contra actes. La diferència assumeix cada vegada més relleu en la pràctica, si es té en compte l'extensió i la rellevància que ha assumit, en el polifacètic Estat modern, la producció reglamentària.

La nova Llei assegura les possibilitats més àmplies de sotmetre a control judicial la legalitat de les disposicions generals, preserva els que s'han anomenat recursos directe i indirecte, i elimina qualsevol rastre de les limitacions per recórrer que establia la legislació anterior.

Ara bé, alhora procura que la impugnació de les disposicions generals es tramiti amb rapidesa i que dugui sempre a una decisió judicial clara i única, d'efectes generals, per tal d'evitar buits normatius innecessaris i situacions d'inseguretat o interinitat sobre la validesa i la vigència de les normes. Aquest criteri es plasma, entre moltes altres regles de detall, en el tractament processal que es fa de l'anomenat recurs indirecte.

Fins ara ha existit una certa confusió en la teoria jurídica i en la pràctica judicial sobre els efectes d'aquesta classe de recurs, quan la norma que aplica l'acte impugnat és considerada contrària a dret. I, el que és més greu, el caràcter difús d'aquest tipus de control ha generat situacions d'inseguretat jurídica i de desigualtat manifesta, perquè segons el criteri de cada òrgan judicial i a falta d'una instància unificadora, que no sempre existeix, determinades disposicions s'apliquen en uns casos o àmbits i no s'apliquen en d'altres. La solució passa per unificar la decisió judicial sobre la legalitat de les disposicions generals en un sol òrgan, que en cada cas és competent per conèixer del recurs directe contra aquelles disposicions, i dotar sempre a aquesta decisió d'efectes «erga omnes». I per això, quan sigui aquest mateix òrgan el que coneix d'un recurs indirecte, la Llei disposa que ha de declarar la validesa o la nul·litat de la disposició general. Per quan l'òrgan competent en un recurs d'aquest tipus sigui un altre diferent del que pot conèixer del recurs directe contra la disposició de què es tracta, la Llei introdueix la qüestió d'il·legalitat.

La regulació d'aquest procediment ha tingut en compte l'experiència de la qüestió d'inconstitucionalitat que preveu l'article 163 de la Constitució i s'inspira parcialment en la seva mecànica; les analogies s'acaben aquí. La qüestió d'il·legalitat no té cap altre significat que el d'un remei tècnic encaminat a reforçar la seguretat jurídica, que no impedeix l'enjudiciament de les normes pel jutge o el tribunal competent per decidir sobre la legalitat de l'acte aplicatiu del reglament la il·legalitat del qual s'addueix, però que pretén assolir una decisió unitària a tot pronunciament eventual indirecte sobre la seva validesa.

Reclamat llargament per la doctrina jurídica, la Llei crea un recurs contra la inactivitat de l'Administració, que té precedents en altres ordenaments europeus. El recurs s'adreça a obtenir de l'Administració, mitjançant la sentència corresponent de condemna, una prestació material deguda o l'adopció d'un acte exprés en procediments iniciats d'ofici, allà on no s'admet el mecanisme del silenci administratiu. D'aquesta manera, s'atorga un instrument jurídic al ciutadà per combatre la passivitat i les dilacions administratives. És clar que aquest remei no permet als òrgans judicials substituir l'Administració en aspectes de la seva activitat no prefigurats pel dret, incloent-hi la discrecionalitat en el «quando» d'una decisió o d'una actuació material, ni els facultats per traduir en mandats precisos les genèriques i indeterminades habilitacions o obligacions legals de creació de serveis o realització d'activitats, ja que en aquest cas estarien envaint les funcions pròpies d'aquella. I per això la Llei es refereix sempre a prestacions concretes i a actes que tenen un termini legal per a la seva adopció i per això la sentència eventual de condemna ha d'ordenar estrictament el compliment de les obligacions administratives en els termes concrets en què estiguin establertes. El recurs contenciós administratiu, per la seva naturalesa, no pot posar remei a tots els casos d'indolència, lentitud i ineficàcia administratives, sinó tan sols garantir el compliment exacte de la legalitat.

Una altra novetat destacable és el recurs contra les actuacions materials en via de fet. Mitjançant aquest recurs, es poden combatre les actuacions materials de

l'Administració que no tenen la cobertura jurídica necessària i lesionen drets i interessos legítims de qualsevol classe. L'acció té una naturalesa declarativa i de condemna i alhora, en certa manera, interdictal, a l'efecte de la qual no es pot deixar de relacionar amb la regulació de les mesures cautelars. Per raó de la matèria, la competència de l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu per conèixer d'aquests recursos s'explica àmpliament.

En el cas del recurs contra la inactivitat de l'Administració, la Llei estableix una reclamació prèvia en seu administrativa; en el del recurs contra la via de fet, un requeriment previ de caràcter potestatiu, també en seu administrativa. Però això no converteix aquests recursos en processos contra la desestimació, si s'escau per silenci, d'aquestes reclamacions o aquests requeriments. Ni tampoc, com s'ha dit, aquestes noves accions s'atenen al tradicional caràcter revisor del recurs contenciós administratiu, ni es pot considerar que la falta d'estimació, total o parcial, de la reclamació o el requeriment constitueixin autèntics actes administratius, expressos o presumptes. El que es persegueix és senzillament donar a l'Administració l'oportunitat de resoldre el conflicte i d'evitar la intervenció judicial. En cas contrari, el que s'impugna sense altres tràmits és, directament, la inactivitat o l'actuació material corresponent, les circumstàncies de la qual delimiten l'objecte material del procés.

La resta dels preceptes del títol III se cenyeix a introduir algunes millores tècniques. La preocupació per agilitar la tramitació de les causes és dominant i, en particular, explica la regla que permet al jutge o al tribunal suspendre la tramitació dels recursos massius que tinguin el mateix objecte i resoldre'n amb caràcter preferent un o diversos. D'aquesta manera es pot eludir la reiteració de tràmits, ja que els efectes de la primera o les primeres sentències resultants es podrien aplicar als altres casos en via d'execució o, eventualment, podrien induir al desistiment d'altres recursos.

VI. El procediment

1. La regulació del procediment contenciós administratiu ordinari es basa en l'esquema de la legislació anterior. Amb tot, les modificacions són molt nombroses, perquè, d'una banda, s'han tingut molt en compte l'experiència pràctica i les aportacions doctrinals i, de l'altra, s'han establert normes especials per a diferents tipus de recursos, que no requereixen un procediment especial. Basat en principis comuns i en un mateix esquema processal, la Llei arbitra un procediment dúctil, que ofereix respostes parcialment diferents per a cada supòsit. En tot moment s'ha buscat conciliar les garanties d'eficàcia i celeritat del procés amb les de defensa de les parts.

Constitueix una novetat important la introducció d'un procediment abreujat per a determinades matèries d'una qüestió determinada limitada, basat en el principi d'oralitat.

Les garanties que la Llei estableix per aconseguir la remissió ràpida i completa de l'expedient administratiu a l'òrgan judicial han estat reformades amb la intenció de posar vet de manera definitiva a pràctiques administratives injustificables i massa esteses, que allarguen la tramitació de moltes causes. Incompatibles amb els deures que l'Administració té envers els ciutadans i amb el de col·laboració amb l'Administració de Justícia, cal que aquestes pràctiques quedin desterrades per sempre.

En la línia de procurar una ràpida resolució dels processos, la Llei arbitra diverses facultats a mans de les parts o de l'òrgan judicial, com ara la possibilitat d'iniciar el recurs mitjançant demanda en alguns casos, la de sol·licitar que s'emeti decisió sense necessitat de prova, vista o conclusions, o la de dur a terme un intent de

conciliació. Del criteri de jutges i magistrats i de la col·laboració de les parts depèn que aquestes mesures assoleixin les seves finalitats.

Pel que fa a la sentència, la Llei segueix de prop la regulació anterior. En particular, es manté la referència de la conformitat o disconformitat de la disposició, actuació o acte genèricament amb el dret, amb l'ordenament jurídic, perquè s'entén —en frase de l'exposició de motius de la Llei de 1956— que reconduir-la a les lleis equival simplement a oblidar que el jurídic no es tanca ni se circumscriu a les disposicions escrites, sinó que s'estén als principis i a la normativitat immanent en la naturalesa de les institucions. No obstant això, afegeix algunes prescripcions sobre el contingut i els efectes d'algunes decisions estimatòries: les que condemnin l'Administració a fer alguna cosa, les que considerin pretensions de rescabament de danys i perjudicis, les que anul·lin disposicions generals i les que versin sobre actuacions discrecionals. Amb relació a aquests últims, la Llei recorda la naturalesa de control en dret que té el recurs contenciós administratiu i per això precisa que ni els jutges ni els tribunals no poden determinar el contingut discrecional dels actes que anul·lin. Com és lògic, aquesta regla no pretén coartar en absolut la potestat dels òrgans judicials per estendre el seu control dels actes discrecionals fins on ho exigeixi la submissió de l'Administració al dret, és a dir mitjançant l'enjudiciament dels elements reglats dels actes esmentats i la garantia dels límits jurídic de la discrecionalitat.

2. Pel que fa als recursos contra les resolucions judicials, la Llei s'atén en general als que va disposar la recent Llei 10/1992, de 30 d'abril, de mesures urgents de reforma processal. Introdueix però alguns canvis necessaris, uns motivats per la creació dels jutjats contenciosos administratius, que condueix a reimplantar els recursos d'apel·lació contra les seves resolucions, i altres per l'experiència, breu però significativa, derivada d'aquella última reforma processal.

Tanmateix, el nou recurs d'apel·lació ordinari contra les sentències dels jutjats no té caràcter universal. Com que la doble instància en tot tipus de processos no és una exigència constitucional, ha semblat convenient descarregar els tribunals superiors de justícia de conèixer també en segona instància dels afers de menor entitat, per resoldre l'aclaparament que avui pateixen. Tanmateix, l'apel·lació és procedent sempre que l'afer no ha estat resolt quant al fons, en garantia del contingut normal del dret a la tutela judicial efectiva, així com en el procediment per a la protecció dels drets fonamentals, en els litigis entre administracions i quan es resol la impugnació indirecta de disposicions generals, per la major transcendència que «a priori» tenen tots aquests afers.

La Llei eleva substancialment la quantia dels que tenen accés a la cassació ordinària i en menor mesura la dels que poden accedir a la cassació per a la unificació de doctrina. Encara que rigorosa, la mesura és necessària en vista de l'experiència dels últims anys, perquè les quanties que fixa la Llei 10/1992 no han permès reduir l'aclaparadora càrrega de treball que pesa sobre la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Per bé que les noves regles eliminen la possibilitat de doble instància en molts supòsits, l'alternativa seria consentir l'agreujament progressiu aquella càrrega, avui ja molt superior al que és raonable. Els efectes d'aquesta situació són molt més perniciosos, perquè es corre el risc d'allargar la resolució dels recursos pendents davant el Tribunal Suprem fins a extrems totalment incompatibles amb el dret a una justícia efectiva. D'altra banda, no és possible augmentar substancialment el nombre de seccions ni de magistrats de l'Alt Tribunal, que ha de poder atendre la seva importantíssima funció objectiva de fixar la doctrina jurisprudencial.

Es regulen dues modalitats de recurs per a la unificació de doctrina, el coneixement de les quals correspon, respectivament, al Tribunal Suprem i als tribunals superiors de justícia.

S'ha considerat oportú mantenir el recurs de cassació en interès de la Llei, que s'adapta a la creació dels jutjats contenciosos administratius i que, al costat del tradicional recurs de revisió, tanca el sistema d'impugnacions en aquest ordre jurisdiccional.

3. La Llei ha realitzat un esforç important per incrementar les garanties d'execució de les sentències, des de sempre una de les zones grises del nostre sistema contenciós administratiu. El punt de partida radica en la obligació imperiosa de complir les resolucions judicials i col·laborar en l'execució del que s'ha resolt, que la Constitució prescriu, i en la potestat dels òrgans judicials de fer executar el que s'ha jutjat, que la mateixa Constitució els atribueix. Prescripcions que entronquen directament amb el dret a la tutela judicial efectiva, ja que, com assenyala la jurisprudència, aquest dret no se satisfà mitjançant una justícia merament teòrica, sinó que implica el dret a l'execució puntual del que s'ha decidit en els seus termes. Negar-se, expressament o implícitament, a complir una resolució judicial constitueix un atemptat a la Constitució davant el qual no hi valen excuses.

La Llei orgànica del poder judicial, que va eliminar la potestat governativa de suspensió i inexecució de sentències, va obrir pas, en canvi, a l'expropiació dels drets que aquestes reconeixen davant l'Administració. Tanmateix, no va especificar les causes d'utilitat pública i interès social que haurien de legitimar l'exercici d'aquesta potestat expropiatòria. La Llei atén aquesta necessitat, i concreta tres supòsits molt determinats, entre els quals cal destacar el de la preservació del lliure exercici dels drets fonamentals i les llibertats públiques.

Tot i això, la Llei regula la forma d'executar les sentències que condemnin l'Administració al pagament d'una quantia, sense eliminar la prerrogativa d'inembargabilitat dels béns i els drets de la hisenda pública, ja que aquesta modificació no es pot abordar aïlladament en la Llei jurisdiccional, sinó —si s'escau— per mitjà d'una nova regulació, completa i sistemàtica, de l'estatut jurídic dels béns públics. Però compensa l'interessat econòmicament davant qualsevol retard injustificat; prevé davant les execucions aparents, declara la nul·litat de ple dret dels actes contraris als pronunciaments i estableix una manera ràpida d'anul·lar-los, i especifica les formes possibles d'execució forçosa de les sentències que condemnin l'Administració a exercir una activitat o dictar un acte i atorga als òrgans judicials potestats sancionadores per aconseguir l'efectivitat del que s'ha manat, a part de les conseqüències que es dedueixin en l'àmbit penal.

Dues novetats importants completen aquest capítol de la Llei. La primera es refereix a la possibilitat d'estendre els efectes d'una sentència ferma en matèria de personal i en matèria tributària a persones diferents de les parts que es trobin en la mateixa situació. Fins i tot regulada amb la cautela necessària, l'obertura pot estalviar la reiteració de múltiples processos innecessaris contra els anomenats actes en massa. La segona consisteix a atorgar a l'acord de conciliació judicial la mateixa força que a la sentència a efectes d'execució forçosa, cosa que reforça l'interès de la Llei per aquesta forma d'acabament del procediment.

4. Dels recursos especials se n'ha suprimit el de personal, encara que subsisteixen algunes especialitats relatives a aquesta matèria al llarg de l'articulat. S'inclou al text de la Llei jurisdiccional la regulació del procés especial en matèria de drets fonamentals, amb el mateix caràcter preferent i urgent que ja té i amb variacions importants sobre la normativa vigent, el caràcter restrictiu de la qual ha conduït, a la pràctica, a un dete-

riorament important d'aquesta via processal. La novetat més rellevant és el tractament de l'objecte del recurs —i, per tant, de la sentència— d'acord amb el fonament comú dels processos contenciosos administratius, això és, preveient la lesió dels drets susceptibles d'empara des de la perspectiva de la conformitat de l'actuació administrativa amb l'ordenament jurídic. La Llei pretén superar, per tant, la rígida distinció entre legalitat ordinària i drets fonamentals, perquè entén que la protecció del dret fonamental o la llibertat pública no és factible, en molts casos, si no es té en compte el seu desenvolupament legal.

El procediment de la qüestió d'il·legalitat, que s'inicia d'ofici, uneix la garantia de defensa de les parts amb la celeritat que li és inherent.

Finalment, el procediment en cas de suspensió administrativa prèvia d'acords s'adapta als supòsits legals de suspensió que preveu la legislació vigent, mentre estableix les regles que permeten la seva ràpida tramitació.

5. De les disposicions comunes sobresurt la regulació de les mesures cautelars. El desenvolupament espectacular d'aquestes mesures en la jurisprudència i la pràctica processal dels últims anys ha arribat a desbordar les previsions moderades de la legislació anterior, fet que certifica la seva antiguitat en aquest punt. La nova Llei actualitza considerablement la regulació de la matèria, amplia els tipus de mesures cautelars possibles i determina els criteris que han de servir de guia per a la seva adopció.

Es parteix de la base que la justícia cautelar forma part del dret a la tutela efectiva, tal com declara la jurisprudència més recent, per la qual cosa l'adopció de mesures provisionals que permetin assegurar el resultat del procés no s'ha de preveure com una excepció, sinó com una facultat que l'òrgan judicial pot exercir sempre que sigui necessari.

La Llei aborda aquesta qüestió mitjançant una regulació comuna a totes les mesures cautelars, tingui la naturalesa que tingui. El criteri per a la seva adopció consisteix en què l'execució de l'acte o l'aplicació de la disposició poden fer perdre la finalitat del recurs, però sempre sobre la base d'una ponderació prou motivada de tots els interessos en conflicte.

A més, tenint en compte l'experiència dels últims anys i la major amplitud que avui té l'objecte del recurs contencios administratiu, la suspensió de la disposició o l'acte recorregut no pot constituir ja l'única mesura cautelar possible. La Llei introdueix en conseqüència la possibilitat d'adoptar qualsevol mesura cautelar, fins i tot les de caràcter positiu. No hi ha per a això restriccions especials, atès el fonament comú a totes les mesures cautelars. Correspon al jutge o al tribunal determinar les que, segons les circumstàncies, siguin necessàries. Es regulen mesures «inaudita parte debitoris» —amb compareixença posterior sobre l'aixecament, el manteniment o la modificació de la mesura adoptada—, així com mesures prèvies a la interposició del recurs en els supòsits d'inactivitat o via de fet.

TÍTOL I

De l'ordre jurisdiccional contencios administratiu

CAPÍTOL I

Àmbit

Article 1.

1. Els jutjats i els tribunals de l'ordre contencios administratiu coneixen de les pretensions que es dedueixin amb relació a l'actuació de les administracions

públiques subjecta al dret administratiu, amb les disposicions generals de rang inferior al de llei i amb els decrets legislatius quan superin els límits de la delegació.

2. A aquests efectes, s'entén per administracions públiques:

- a) L'Administració General de l'Estat.
- b) Les administracions de les comunitats autònomes.
- c) Les entitats que integren l'Administració local.
- d) Les entitats de dret públic que siguin dependents o estiguin vinculades a l'Estat, les comunitats autònomes o les entitats locals.

3. Coneixen també de les pretensions que es dedueixin amb relació a:

- a) Els actes i les disposicions en matèria de personal, administració i gestió patrimonial subjectes al dret públic adoptats pels òrgans competents del Congrés dels Diputats, del Senat, del Tribunal Constitucional, del Tribunal de Comptes i del defensor del poble, així com de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes i de les institucions autonòmiques anàlogues al Tribunal de Comptes i al defensor del poble.
- b) Els actes i disposicions del Consell General del Poder Judicial i l'activitat administrativa dels òrgans de govern dels jutjats i tribunals, en els termes que estableix la Llei orgànica del poder judicial.
- c) L'actuació de l'Administració electoral, en els termes que preveu la Llei orgànica del règim electoral general.

Article 2.

L'ordre jurisdiccional contencios administratiu coneix de les qüestions que se susciten amb relació a:

- a) La protecció jurisdiccional dels drets fonamentals, els elements reglats i la determinació de les indemnitzacions que siguin procedents, tot això amb relació als actes del Govern o dels consells de Govern de les comunitats autònomes, sigui quina sigui la naturalesa dels esmentats actes.
- b) Els contractes administratius i els actes de preparació i adjudicació dels altres contractes subjectes a la legislació de contractació de les administracions públiques.
- c) Els actes i les disposicions de les corporacions de dret públic, adoptats en l'exercici de les funcions públiques.

d) Els actes administratius de control o fiscalització dictats per l'Administració concedent, respecte dels dictats pels concessionaris dels serveis públics que impliquin l'exercici de potestats administratives que aquests tinguin conferides, així com els actes dels mateixos concessionaris quan puguin ser recorreguts directament davant aquest ordre jurisdiccional de conformitat amb la legislació sectorial corresponent.

e) La responsabilitat patrimonial de les administracions públiques, sigui quina sigui la naturalesa de l'activitat o el tipus de relació que se'n derivi; per aquest motiu, les administracions públiques no poden ser demandades davant els ordres jurisdiccional civil o social.

f) Les matèries restants que li atribueixi expressament una llei.

Article 3.

No corresponen a l'ordre jurisdiccional contencios administratiu:

- a) Les qüestions atribuïdes expressament als ordres jurisdiccional civil, penal i social, encara que estiguin relacionades amb l'activitat de l'Administració pública.
- b) El recurs contencios disciplinari militar.

c) Els conflictes de jurisdicció entre els jutjats i els tribunals i l'Administració pública i els conflictes d'atribucions entre òrgans d'una mateixa Administració.

Article 4.

1. La competència de l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu s'estén al coneixement i la decisió de les qüestions prejudicials i incidentals que no pertanyin a l'ordre administratiu, relacionades directament amb un recurs contenciós administratiu, llevat de les de caràcter constitucional i penal i el que disposen els tractats internacionals.

2. La decisió que es pronuncii no produeix efectes fora del procés en què es dicti i no vincula l'ordre jurisdiccional corresponent.

Article 5.

1. La jurisdicció contenciosa administrativa és improrrogable.

2. Els òrgans d'aquest ordre jurisdiccional han d'apreciar d'ofici la falta de jurisdicció i resoldre sobre aquesta, amb l'audiència prèvia de les parts i del ministeri fiscal pel termini comú de deu dies.

3. En tot cas, aquesta declaració s'ha de fonamentar i s'ha d'efectuar indicant sempre l'ordre jurisdiccional concret que es considera competent. Si la part demanant compareix davant d'aquest ordre en el termini d'un mes des de la notificació de la resolució que declari la falta de jurisdicció, s'entén que ho ha efectuat en la data en què es va iniciar el termini per interposar el recurs contenciós administratiu, si l'ha formulat seguint les indicacions de la notificació de l'acte o aquesta notificació és defectuosa.

CAPÍTOL II

Òrgans i competències

Article 6.

L'ordre jurisdiccional contenciós administratiu està integrat pels òrgans següents:

- Jutjats contenciosos administratius.
- Jutjats centrals contenciosos administratius.
- Sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia.
- Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.
- Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.

Article 7.

1. Els òrgans de l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu que siguin competents per conèixer d'un afer també ho són per a totes les seves incidències i per fer executar les sentències que dictin en els termes que assenjala l'article 103.1.

2. La competència dels jutjats i les sales contencioses administratives no és prorrogable i ha de ser apreciada per aquell, fins i tot d'ofici i amb l'audiència prèvia de les parts i del ministeri fiscal pel termini comú de deu dies.

3. La declaració d'incompetència ha d'adoptar la forma d'interlocutòria i s'ha d'efectuar abans de la sentència. Les actuacions s'han de remetre a l'òrgan de

la jurisdicció que es consideri competent perquè davant seu segueixi el curs del procés. Si la competència pot correspondre a un tribunal superior en grau, s'hi ha d'adjuntar una exposició raonada, i cal atènyer-se al que aquest resolgui.

Article 8.

1. Els jutjats contenciosos administratius coneixen, en única o en primera instància segons el que disposa aquesta Llei, dels recursos que es dedueixin davant els actes de les entitats locals quan tinguin per objecte:

- Qüestions de personal, llevat que es refereixin al naixement o a l'extinció de la relació de servei dels funcionaris públics de carrera.
- Gestió, inspecció i recaptació dels tributs i altres ingressos de dret públic regulats en la legislació d'hisendes locals.
- Llicències d'edificació i ús del sòl i del subsòl, sempre que el seu pressupost no passi dels 250 milions de pessetes, així com les d'obertura.
- Declaració de ruïna i ordres d'execució d'obres de conservació, reforma i rehabilitació d'immobles.
- Sancions administratives, sigui quina sigui la seva naturalesa, quantia i matèria.

2. També coneixen en única o primera instància dels recursos que es dedueixin davant els actes administratius de l'Administració de les comunitats autònomes, llevat que procedeixin del respectiu Consell de Govern, quan tinguin per objecte:

- Qüestions de personal, llevat que es refereixin al naixement o a l'extinció de la relació de servei de funcionaris públics de carrera.
- Les sancions administratives que consisteixen en multes no superiors a 10 milions de pessetes i cessament d'activitats o privació d'exercici de drets que no excedeixin de sis mesos, en les matèries següents:

- Trànsit, circulació i seguretat viària.
- Caça, pesca fluvial, pesca en aigües interiors, marisqueig i aqüicultura.
- Activitats molestes, insalubres, nocives i perilloses.
- Comerç interior i defensa dels consumidors i els usuaris.
- Espectacles públics i activitats recreatives.
- Jocs i màquines recreatives i d'atzar.

3. Coneixen en única o en primera instància dels recursos que es dedueixin davant disposicions i actes de l'Administració perifèrica de l'Estat i de les comunitats autònomes, contra els actes dels organismes, els ens, les entitats o les corporacions de dret públic, la competència dels quals no s'estengui a tot el territori nacional i contra les resolucions dels òrgans superiors quan confirmin íntegrament els dictats per aquells en via de recurs, fiscalització o tutela.

Se n'exceptuen els actes d'una quantia superior a 10 milions de pessetes dictats per l'Administració perifèrica de l'Estat i els organismes públics estatals la competència dels quals no s'estengui a tot el territori nacional, o quan es dictin en exercici de les seves competències sobre el domini públic, obres públiques de l'Estat, expropiació forçosa i propietats especials.

4. Correspon als jutjats conèixer de les impugnacions contra els actes de les juntes electorals de zona i de les formulades en matèria de proclamació de candidatures i candidats efectuada per qualsevol de les juntes electorals, en els termes que preveu la legislació electoral.

5. Els jutjats contenciosos administratius coneixen també de les autoritzacions per entrar en domicilis i en altres llocs l'accés als quals requereixi el consentiment del seu titular, sempre que això sigui procedent per a l'execució forçosa d'actes de l'Administració pública.

Article 9.

Els jutjats centrals contenciosos administratius coneixen dels recursos que es dedueixen davant els actes administratius que tinguin per objecte:

a) En primera o en única instància, en les matèries de personal quan es tracti d'actes dictats per ministres i secretaris d'Estat, llevat que es refereixin al naixement o a l'extinció de la relació de servei de funcionaris de carrera, o a les matèries que recull l'article 11.1.a) sobre personal militar.

b) En única o en primera instància, contra els actes dels òrgans centrals de l'Administració General de l'Estat en els supòsits que preveu l'apartat 2.b) de l'article 8.

c) En primera o única instància, dels recursos contenciosos administratius que s'interposin contra les disposicions generals i contra els actes emanats dels organismes públics amb personalitat jurídica pròpia i entitats pertanyents al sector públic estatal amb competència en tot el territori nacional, sens perjudici del que disposa la lletra i) de l'apartat 1 de l'article 10.

Article 10.

1. Les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia coneixen en única instància dels recursos que es dedueixen amb relació a:

a) Els actes de les entitats locals i de les administracions de les comunitats autònomes, el coneixement dels quals no estiguin atribuït als jutjats contenciosos administratius.

b) Les disposicions generals emanades de les comunitats autònomes i de les entitats locals.

c) Els actes i les disposicions dels òrgans de govern de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes, i de les institucions autonòmiques anàlogues al Tribunal de Comptes i al Defensor del Poble, en matèria de personal, administració i gestió patrimonial.

d) Els actes i resolucions dictats pels tribunals econòmics administratius regionals i locals que posin fi a la via econòmica administrativa.

e) Les resolucions dictades pel Tribunal Econòmic Administratiu Central en matèria de tributs cedits.

f) Els actes i les disposicions de les juntes electorals provincials i de les comunitats autònomes, així com els recursos contenciosos electorals contra acords de les juntes electorals sobre proclamació d'electes i elecció i proclamació de presidents de corporacions locals, en els termes de la legislació electoral.

g) Els convenis entre administracions públiques les competències de les quals s'exerceixin en l'àmbit territorial de la comunitat autònoma corresponent.

h) La prohibició o la proposta de modificació de reunions que preveu la Llei orgànica reguladora del dret de reunió.

i) Els actes i les resolucions dictats per òrgans de l'Administració General de l'Estat la competència del qual s'estengui a tot el territori nacional i el nivell orgànic del qual sigui inferior al de ministre o secretari d'Estat en matèries de personal, propietats especials i expropiació forçosa.

j) Qualsevol altra actuació administrativa no atribuïdes expressament a la competència d'altres òrgans d'aquest ordre jurisdiccional.

2. Coneixen, en segona instància, de les apel·lacions promogudes contra sentències i actuacions judicials dictades pels jutjats contenciosos administratius, i dels corresponents recursos de queixa.

3. També els correspon, d'acord amb el que estableix aquesta Llei, el coneixement dels recursos de revisió contra les sentències fermes dels jutjats contenciosos administratius.

4. Coneixen de les qüestions de competència entre els jutjats contenciosos administratius amb seu a la comunitat autònoma.

5. Coneixen del recurs de cassació per a la unificació de doctrina, que preveu l'article 99.

6. Coneixen del recurs de cassació en interès de la llei, que preveu l'article 101.

Article 11.

1. La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional coneix en única instància:

a) Dels recursos que es dedueixen amb relació a les disposicions generals i els actes dels ministres i dels secretaris d'Estat en general i en matèria de personal quan es refereixin al naixement o l'extinció de la relació de servei de funcionaris de carrera. Així mateix, coneixent dels recursos contra els actes de qualsevol òrgan central del Ministeri de Defensa referits a ascensos, ordre i antiguitat en l'escalafó i destinacions.

b) Dels recursos contra els actes dels ministres i els secretaris d'Estat quan rectifiquin en via de recurs o en procediment de fiscalització o de tutela els dictats per òrgans o ens diferents amb competència a tot el territori nacional.

c) Dels recursos amb relació als convenis entre administracions públiques no atribuïts als tribunals superiors de justícia.

d) Dels actes de naturalesa econòmica administrativa dictats pel ministre d'Economia i Hisenda i pel Tribunal Econòmic Administratiu Central, llevat del que disposa l'article 10.1.e).

2. Coneix, en segona instància, de les apel·lacions contra actuacions judicials i sentències dictats pels jutjats centrals contenciosos administratius i dels recursos de queixa corresponents.

3. Coneix dels recursos de revisió contra sentències fermes dictades pels jutjats centrals contenciosos administratius.

4. També coneix de les qüestions de competència que es puguin plantejar entre els jutjats centrals contenciosos administratius.

Article 12.

1. La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem coneix en única instància dels recursos que es dedueixen amb relació a:

a) Els actes i les disposicions del Consell de Ministres i de les comissions delegades del Govern.

b) Els actes i les disposicions del Consell General del Poder Judicial.

c) Els actes i les disposicions en matèria de personal, administració i gestió patrimonial adoptats pels òrgans competents del Congrés dels Diputats, del Senat, del Tribunal Constitucional, del Tribunal de Comptes i del defensor del poble.

2. També coneix de:

a) Els recursos de cassació de qualsevol modalitat, en els termes que estableix aquesta Llei, i els recursos de queixa corresponents.

b) Els recursos de cassació i revisió contra les resolucions dictades pel Tribunal de Comptes, d'acord amb el que estableix la seva Llei de funcionament.

c) Els recursos de revisió contra sentències fermes dictades per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia, de l'Audiència Nacional i del Tribunal Suprem, llevat del que disposa l'article 61.1.1r de la Llei orgànica del poder judicial.

3. Així mateix coneix de:

a) Els recursos que es dedueixin amb relació als actes i les disposicions de la Junta Electoral Central, així com els recursos contenciosos electorals que es dedueixin contra els acords sobre proclamació d'electes en els termes que preveu la legislació electoral.

b) Els recursos deduïts contra actes de les juntes electorals adoptats en el procediment per a l'elecció de membres de les sales de Govern dels Tribunals, en els termes que estableix la Llei orgànica del poder judicial.

Article 13.

Per aplicar les regles de distribució de competència que contenen els articles anteriors, cal tenir en compte els criteris següents:

a) Les referències que es fan a l'Administració de l'Estat, les comunitats autònomes i les entitats locals comprenen les entitats i les corporacions dependents o vinculades a cada una d'elles.

b) La competència atribuïda als jutjats i als tribunals per al coneixement de recursos contra actes administratius inclou la relativa a la inactivitat i a les actuacions constitutives de via de fet.

c) Llevat que s'estableixi una disposició expressa en contra, l'atribució de competència per raó de la matèria preval sobre l'efectuada per raó de l'òrgan administratiu autor de l'acte.

CAPÍTOL III

Competència territorial dels jutjats i els tribunals

Article 14.

1. La competència territorial dels jutjats i els tribunals superiors de justícia es determina d'acord amb les regles següents:

Primera. Amb caràcter general, és competent l'òrgan jurisdiccional en la circumscripció del qual tingui la seu l'òrgan que hagi dictat la disposició o l'acte originari impugnat.

Segona. Quan el recurs tingui per objecte actes de les administracions públiques en matèria de personal, propietats especials i sancions és competent, a elecció del demandant, el jutjat o el tribunal en la circumscripció del qual aquell tingui el domicili o radiqui la seu de l'òrgan autor de l'acte originari impugnat.

Tercera. La competència correspon a l'òrgan jurisdiccional en la circumscripció del qual radiquin els immobles afectats quan s'impugnin plans d'ordenació urbana i actuacions urbanístiques, expropiatòries i, en general, les que comportin intervenció administrativa en la propietat privada.

2. Quan l'acte originari impugnat afecti una pluralitat de destinataris i siguin diversos els jutjats o els tribunals competents segons les regles anteriors, la competència és atribuïda a l'òrgan jurisdiccional en la circumscripció del qual tingui la seva seu l'òrgan que hagi dictat l'acte originari impugnat.

CAPÍTOL IV

Constitució i actuació de les Sales contencioses administratives

Article 15.

1. La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem actua dividida en seccions, i n'és el president el que també ho sigui de la sala o el magistrat més antic dels que integren la secció, llevat del supòsit que preveu l'article 96.6, en què la secció a què es refereix és presidida pel president del Tribunal Suprem.

2. Per a la vista o la deliberació i la decisió, cal la concurrència de qui presideix i dels magistrats següents:

a) Tots els que componen la secció, per decidir sobre els recursos de cassació i revisió.

b) Quatre, en els altres casos.

3. Per al despatx ordinari, és suficient la concurrència de qui presideix i de dos magistrats.

Article 16.

1. La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional es compon de les seccions que aconselli el nombre d'affers, i n'és el president el que també ho sigui de la sala o el magistrat més antic dels que integren la secció.

2. Les Sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia, quan el nombre dels seus membres passi de cinc, actuen dividides en seccions, i n'és el president el que també ho sigui de la sala o el magistrat més antic dels que integren la secció.

3. Per a la vista o la deliberació i la decisió, i despatx ordinari, és suficient la concurrència de qui presideix i de dos magistrats.

4. La resolució dels recursos de cassació en interès de la llei, de cassació per a la unificació de doctrina i de revisió s'encomana a una secció de la Sala Contenciosa Administrativa que tingui la seu en el Tribunal Superior de Justícia, composta pel president d'aquesta sala, que la presideix, pel president o els presidents de les altres sales contencioses administratives i, si s'escau, de les seves seccions, en un nombre no superior a dos; i també pels magistrats d'aquesta sala o sales que siguin necessaris per completar un total de cinc membres.

Si la Sala o les Sales contencioses administratives tenen més d'una secció, la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia ha d'establir per a cada any judicial el torn d'acord amb el qual els presidents de Secció han d'ocupar els llocs de la que regula aquest apartat. També l'estableix entre tots els magistrats que prestin servei a la sala o les sales.

CAPÍTOL V

Distribució d'affers

Article 17.

1. La distribució d'affers entre les diverses sales d'un mateix tribunal, o entre les diverses seccions d'una mateixa sala, ha de ser acordada per la Sala de Govern del tribunal respectiu, tenint en compte la naturalesa i l'homogeneïtat de la matèria a què es refereixen els recursos.

2. També cal seguir aquest criteri per a la distribució d'affers entre els diversos jutjats contenciosos administratius d'una mateixa població. L'aprovació correspon a la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia, a

proposta de la Junta de Jutges d'aquest ordre jurisdiccional.

3. Els acords sobre la distribució d'afers s'han d'adoptar cada dos anys i s'han de comunicar al Consell General del Poder Judicial a l'únic efecte de la seva publicació, abans de l'obertura de tribunals, al «Butlletí Oficial de l'Estat» o al de la comunitat autònoma, segons correspongui.

En cas que sigui alterada la competència dels diferents jutjats amb seu en un mateix partit judicial, de les diverses sales d'un mateix tribunal o de les diverses seccions d'una sala per raó d'una nova distribució d'afers, continua coneixent dels processos en tramitació i n'ha de decidir l'òrgan jurisdiccional que en sigui competent en el moment de la interposició del recurs, segons els acords aleshores vigents.

TÍTOL II

Les parts

CAPÍTOL I

Capacitat processal

Article 18.

Tenen capacitat processal davant l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu, a més de les persones que en tenen d'acord amb la Llei d'enjudiciament civil, els menors d'edat per a la defensa dels seus drets i interessos legítims quan l'ordenament jurídic els permeti de fer-ho sense que calgui que estiguin assistits per la persona que n'exerceix la pàtria potestat, la tutela o la curatela.

Els grups d'afectats, unions sense personalitat o patrimoni independents o autònoms, totes aquestes entitats aptes per ser titulars de drets i obligacions al marge de la seva integració en les estructures formals de les persones jurídiques, també tenen capacitat processal davant l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu quan la Llei així ho declari expressament.

CAPÍTOL II

Legitimació

Article 19.

1. Estan legitimats davant l'ordre jurisdiccional contenciós administratiu:

a) Les persones físiques o jurídiques que exerceixin un dret o un interès legítim.

b) Les corporacions, associacions, sindicats i grups i entitats a les quals es refereix l'article 18 que siguin afectats o estiguin legalment habilitats per a la defensa dels drets i els interessos legítims col·lectius.

c) L'Administració de l'Estat, quan exerceixi un dret o un interès legítim, per impugnar els actes i les disposicions de l'Administració de les comunitats autònomes i dels organismes públics que s'hi vinculen, així com els de les entitats locals, de conformitat amb el que disposa la legislació de règim local, i els de qualsevol altra entitat pública no sotmesa a la seva fiscalització.

d) L'Administració de les comunitats autònomes, per impugnar els actes i les disposicions que afecten l'àmbit de la seva autonomia, emanats de l'Administració de l'Estat i de qualsevol altra administració o organisme públic, així com els de les entitats locals, de conformitat amb el que disposa la legislació de règim local.

e) Les entitats locals territorials, per impugnar els actes i les disposicions que afecten l'àmbit de la seva autonomia, emanats de les administracions de l'Estat i de les comunitats autònomes, així com els d'organismes públics amb personalitat jurídica pròpia vinculats a una i altres o els d'altres entitats locals.

f) El ministeri fiscal, per intervenir en els processos que determini la Llei.

g) Les entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia vinculades o dependents de qualsevol de les administracions públiques per impugnar els actes o les disposicions que afectin l'àmbit de les seves finalitats.

h) Qualsevol ciutadà, en l'exercici de l'acció popular, en els casos que les lleis preveuen expressament.

2. L'Administració autora d'un acte està legitimada per impugnar-lo davant aquest ordre jurisdiccional, amb la seva declaració prèvia de lesivitat per a l'interès públic en els termes que estableix la Llei.

3. L'exercici d'accions pels veïns en nom i interès de les entitats locals es regeix pel que disposa la legislació de règim local.

Article 20.

No poden interposar cap recurs contenciós administratiu contra l'activitat d'una Administració pública:

a) Els òrgans d'aquesta Administració i els membres dels seus òrgans col·legiats, llevat que una llei ho autoritzi expressament.

b) Els particulars quan actuïn per delegació o com a simples agents o mandatariis de l'Administració.

c) Les entitats de dret públic que siguin dependents o estiguin vinculades a l'Estat, les comunitats autònomes o les entitats locals, respecte de l'activitat de l'Administració de la qual depenguin. Se n'exceptuen les entitats que, mitjançant llei, hagin estat dotades d'un estatut específic d'autonomia respecte de l'Administració esmentada.

Article 21.

1. Es considera part demandada:

a) Les administracions públiques o qualsevol d'aquests òrgans esmentats a l'article 1.3 contra l'activitat dels quals es dirigeixi el recurs.

b) Les persones o les entitats els drets o els interessos legítims de les quals o puguin quedar afectades per l'estimació de les pretensions del demandant.

2. A efectes del que disposa el paràgraf a) de l'apartat anterior, quan es tracti d'organismes o corporacions públiques subjectes a fiscalització d'una Administració territorial, s'entén per Administració demandada:

a) L'organisme o la corporació autors de l'acte o la disposició fiscalitzats, si el resultat de la fiscalització és aprovatori.

b) La que exerceixi la fiscalització, si mitjançant aquesta no s'aprova íntegrament l'acte o la disposició.

3. Si el demandant fonamenta les seves pretensions en la il·legalitat d'una disposició general, també se'n considera part demandada l'Administració autora d'aquesta disposició, encara que no procedeixi d'ella l'actuació recorreguda.

Article 22.

Si la legitimació de les parts deriva d'alguna relació jurídica transmissible, el drethavent pot succeir en qualsevol estat del procés a la persona que hagi actuat inicialment com a part.

CAPÍTOL III

Representació i defensa de les parts

Article 23.

1. En les seves actuacions davant òrgans unipersonals, les parts poden conferir la seva representació a un procurador i en tot cas han de ser assistides per un advocat. Quan les parts confereixin la seva representació a l'advocat, és a aquest a qui s'han de notificar les actuacions.

2. En les seves actuacions davant òrgans col·legiats, les parts han de conferir la seva representació a un procurador i ser assistides per un advocat.

3. No obstant això, poden comparèixer per si mateixos els funcionaris públics en defensa dels seus drets estatutaris, quan es refereixin a qüestions de personal que no impliquin separació de treballadors públics inamovibles.

Article 24.

La representació i la defensa de les administracions públiques i dels òrgans constitucionals es regeix pel que disposen la Llei orgànica del poder judicial i la Llei d'assistència jurídica a l'Estat i les institucions públiques, així com les normes que sobre la matèria i en el marc de les seves competències hagin dictat les comunitats autònomes.

TÍTOL III

Objecte del recurs contenciós administratiu

CAPÍTOL I

Activitat administrativa impugnable

Article 25.

1. El recurs contenciós administratiu és admissible amb relació a les disposicions de caràcter general i als actes expressos i presumptes de l'Administració pública que posin fi a la via administrativa, ja siguin definitius o de tràmit, si aquests decideixen directament o indirectament el fons de l'afer, determinen la impossibilitat de continuar el procediment, produeixen indefensió o perjudici irreparable a drets o interessos legítims.

2. També és admissible el recurs contra la inactivitat de l'Administració i contra les seves actuacions materials que constitueixin via de fet, en els termes que estableix aquesta Llei.

Article 26.

1. A més de la impugnació directa de les disposicions de caràcter general, també és admissible la dels actes que es produeixin en aplicació d'aquestes, fonamentada en el fet que aquestes disposicions no són conformes a dret.

2. La falta d'impugnació directa d'una disposició general o la desestimació del recurs que s'hagi interposat en contra seva no impedeixen la impugnació dels actes d'aplicació fonamentada en el que disposa l'apartat anterior.

Article 27.

1. Quan un jutge o un tribunal contenciós administratiu hagi dictat sentència ferma estimatòria perquè

considera il·legal el contingut de la disposició general aplicada, ha de plantejar la qüestió d'il·legalitat davant el tribunal competent per conèixer del recurs directe contra la disposició, llevat del que disposen els dos apartats següents.

2. Quan el jutge o el tribunal competent per conèixer d'un recurs contra un acte fonamentat en la invalidesa d'una disposició general també ho sigui per conèixer del recurs directe contra aquesta, la sentència ha de declarar la validesa o la nul·litat de la disposició general.

3. Sense necessitat de plantejar una qüestió d'il·legalitat, el Tribunal Suprem ha d'anular qualsevol disposició general quan, en qualsevol grau, conegui d'un recurs contra un acte fonamentat en la il·legalitat d'aquella norma.

Article 28.

No és admissible el recurs contenciós administratiu respecte dels actes que siguin reproducció d'altres d'anteriors definitius i fermes i els confirmatoris d'actes consentits perquè no han estat recorreguts dins del termini i en la forma escaient.

Article 29.

1. Quan l'Administració, en virtut d'una disposició general que no requereixi actes d'aplicació o en virtut d'un acte, contracte o conveni administratiu, estigui obligada a fer una prestació concreta en favor d'una persona determinada o de diverses, els que hi tinguin dret poden reclamar a l'Administració el compliment d'aquesta obligació. Si en el termini de tres mesos des de la data de la reclamació l'Administració no ha donat compliment a la sol·licitud o no ha arribat a un acord amb els interessats, aquests poden deduir recurs contenciós administratiu contra la inactivitat de l'Administració.

2. Quan l'Administració no executi els seus actes fermes, els afectats poden sol·licitar la seva execució, i si aquesta no es produeix en el termini d'un mes des de la petició, els sol·licitants poden formular un recurs contenciós administratiu, que s'ha de tramitar pel procediment abreujat que regula l'article 78.

Article 30.

En cas de via de fet, l'interessat pot formular requeriment a l'Administració actuant i intimar-ne la cessació. Si aquesta intimació no és formulada o no és atesa dins els deu dies següents a la presentació del requeriment, pot deduir directament recurs contenciós administratiu.

CAPÍTOL II

Pretensions de les parts

Article 31.

1. El demandant pot pretendre la declaració de no ser conformes a dret i, si s'escau, l'anul·lació dels actes i les disposicions susceptibles d'impugnació segons el capítol precedent.

2. També pot pretendre el reconeixement d'una situació jurídica individualitzada i l'adopció de les mesures adequades per al ple restabliment d'aquesta, entre altres la indemnització dels danys i els perjudicis, quan sigui procedent.

Article 32.

1. Quan el recurs es dirigeixi contra la inactivitat de l'Administració pública, d'acord amb el que disposa

l'article 29, el demandant pot pretendre de l'òrgan jurisdiccional que condemni l'Administració al compliment de les seves obligacions en els termes concrets en què estiguin establertes.

2. Si el recurs té per objecte una actuació material constitutiva de via de fet, el demandant pot sol·licitar que es declari contrària a dret, que s'ordini el cessament d'aquesta actuació i que s'adoptin, si s'escau, les altres mesures que preveu l'article 31.2.

Article 33.

1. Els òrgans de l'ordre jurisdiccional contencios administratiu han de jutjar dins el límit de les pretensions formulades per les parts i dels motius que fonamentin el recurs i l'oposició.

2. Si el jutge o el tribunal, en dictar sentència, considera que la qüestió sotmesa al seu coneixement pot no haver estat apreciada degudament per les parts, perquè en aparença hi ha altres motius susceptibles de fonamentar el recurs o l'oposició, l'ha de sotmetre a aquelles mitjançant provisió en què, advertint que no es perjudica la decisió definitiva, els ha d'exposar, i ha de concedir als interessats un termini comú de deu dies perquè formulin les alegacions que considerin oportunes, amb la suspensió del termini per pronunciar la sentència. Contra aquesta provisió no es pot presentar cap recurs.

3. Això mateix s'observa si, impugnats directament determinats preceptes d'una disposició general, el tribunal entén necessari estendre l'enjudiciament a altres de la mateixa disposició per raons de connexió o conseqüència amb els preceptes recorreguts.

CAPÍTOL III

Acumulació

Article 34.

1. Són acumulables en un procés les pretensions que es dedueixin amb relació a un mateix acte, disposició o actuació.

2. També ho són les que es refereixin a diversos actes, disposicions o actuacions quan uns siguin reproducció, confirmació o execució d'altres o hi hagi entre ells qualsevol altra connexió directa.

Article 35.

1. L'actor pot acumular en la seva demanda totes les pretensions que reuneixin els requisits que assenyala l'article anterior.

2. Si l'òrgan jurisdiccional no considera pertinent l'acumulació, ha d'ordenar a la part que interposi separatament els recursos en el termini de trenta dies, i si no ho fa s'ha de considerar caducat el recurs respecte del qual no s'ha donat compliment al que s'ha ordenat.

Article 36.

1. Si abans de la sentència es dicta o es té coneixement de l'existència d'algun acte, disposició o actuació que mantingui amb el que és objecte del recurs en tramitació la relació que preveu l'article 34, el demandant pot sol·licitar, dins el termini que assenyala l'article 46, l'ampliació del recurs a aquell acte administratiu, disposició o actuació.

2. D'aquesta petició, que produeix la suspensió del curs del procediment, se n'ha de donar trasllat a les parts perquè hi presentin alegacions en el termini comú de cinc dies.

3. Si l'òrgan jurisdiccional accedeix a l'ampliació, continua la suspensió de la tramitació del procés mentre no s'assoleixi respecte d'aquella el mateix estat que tingui el procediment inicial.

4. Així mateix, és aplicable el que disposa l'apartat 1 d'aquest article quan en els recursos contenciosos administratius interposats contra actes presumptes l'Administració dicti durant la seva tramitació resolució expressa respecte de la pretensió deduïda inicialment. En aquest cas el recurrent pot desistir del recurs interposat fonamentant-se en l'acceptació de la resolució expressa que s'hagi dictat o sol·licitar l'ampliació a la resolució expressa. Una vegada produït el desistiment del recurs interposat inicialment, el termini per recórrer la resolució expressa, que és de dos mesos, es compta des de l'endemà de la notificació.

Article 37.

1. Interposats diversos recursos contenciosos administratius en ocasió d'actes, disposicions o actuacions en què concorri alguna de les circumstàncies que assenyala l'article 34, l'òrgan jurisdiccional, en qualsevol moment processal, pot acordar l'acumulació d'ofici o a instància d'alguna de les parts, amb l'audiència prèvia d'aquestes parts pel termini comú de cinc dies.

2. Quan davant un jutge o un tribunal estigui pendent una pluralitat de recursos amb el mateix objecte, l'òrgan jurisdiccional pot no acumular-los i tramitar-ne un o diversos amb caràcter preferent, amb l'audiència prèvia de les parts pel termini comú de cinc dies, i suspendre el curs dels altres fins que es dicti sentència en els primers. La sentència ha de ser notificada a les parts afectades per la suspensió, les quals poden optar per sol·licitar l'extensió dels seus efectes en els termes de l'article 111, per la continuació del seu procediment o pel desistiment.

Article 38.

1. L'Administració ha de comunicar el tribunal, en remetre-li l'expedient administratiu, si té coneixement de l'existència d'altres recursos contenciosos administratius en què puguin concórrer els supòsits d'acumulació que prevé aquest capítol.

2. El secretari judicial ha de posar en coneixement del jutge els processos que es tramitin en la seva secretaria en què puguin concórrer els supòsits d'acumulació que prevé aquest capítol.

Article 39.

Contra les resolucions sobre acumulació, ampliació i tramitació preferent només es pot presentar un recurs de súplica.

CAPÍTOL IV

Quantia del recurs

Article 40.

1. L'òrgan jurisdiccional ha de fixar la quantia del recurs contencios administratiu una vegada formulats els escrits de demanda i contestació, en què les parts poden exposar, mitjançant atressí, la seva opinió al respecte.

2. Si no es fa així, el jutjat o el tribunal ha de requerir al demandant perquè fixi la quantia, i concedir-li, a aquest efecte, un termini no superior a deu dies. Si transcorregut aquest termini no ho ha fet, cal atènyer-se a la que fixi l'òrgan jurisdiccional, amb l'audiència prèvia del demandat.

3. Quan el demandat no estigui d'acord amb la quantia fixada pel demandant, ho ha d'exposar per escrit

dins el termini de deu dies, i s'ha de tramitar l'incident d'acord amb el que disposa per a aquests casos la Llei d'enjudiciament civil.

4. Contra la interlocutòria de fixació de quantia no es pot presentar cap recurs, però la part perjudicada pot fonamentar el de queixa en la seva determinació indeguda, si no es considera preparat el recurs de cassació o no s'admet el recurs de cassació per a la unificació de doctrina o el d'apel·lació.

Article 41.

1. La quantia del recurs contenciós administratiu està determinada pel valor econòmic de la pretensió objecte d'aquest.

2. Quan hi hagi diversos demandants, cal atènyer-se al valor econòmic de la pretensió deduïda per cada un d'ells, i no a la suma de tots.

3. En els supòsits d'acumulació o d'ampliació, la quantia està determinada per la suma del valor econòmic de les pretensions objecte d'aquelles, però no comunica a les d'una quantia inferior la possibilitat de cassació o apel·lació.

Article 42.

1. Per fixar el valor econòmic de la pretensió cal tenir en compte les normes de la legislació processal civil, amb les especialitats següents:

a) Quan el demandant sol·liciti només l'anul·lació de l'acte, cal que s'atengui al seu contingut econòmic; per a això cal tenir en compte el deute principal, però no els recàrrecs, les costes ni qualsevol altra mena de responsabilitat, llevat que qualsevol d'aquests sigui d'un import superior a aquell.

b) Quan el demandant sol·liciti, a més de l'anul·lació, el reconeixement d'una situació jurídica individualitzada, o quan sol·liciti el compliment d'una obligació administrativa, la quantia està determinada:

Primer. Pel valor econòmic total de l'objecte de la reclamació, si l'Administració pública ha denegat totalment, en via administrativa, les pretensions del demandant.

Segon. Per la diferència de la quantia entre l'objecte de la reclamació i el de l'acte que va motivar el recurs, si l'Administració ha reconegut parcialment, en via administrativa, les pretensions del demandant.

2. Es reputen de quantia indeterminada els recursos dirigits a impugnar directament les disposicions generals, inclosos els instruments normatius de planejament urbanístic, els que es refereixin als funcionaris públics quan no versin sobre drets o sancions susceptibles de valoració econòmica, així com aquells en què juntament amb pretensions avaluable econòmicament se n'acumulin d'altres que no són susceptibles d'aquesta valoració.

TÍTOL IV

Procediment contenciós administratiu

CAPÍTOL I

Procediment en primera o única instància

SECCIÓ 1a DILIGÈNCIES PRELIMINARS

Article 43.

Quan la mateixa Administració autora d'algun acte vulgui demandar-ne l'anul·lació davant la jurisdicció contenciosa administrativa, prèviament l'ha de declarar lesiu per a l'interès públic.

Article 44.

1. En els litigis entre administracions públiques no es pot interposar recurs en via administrativa. No obstant això, quan una Administració interposi recurs contenciós administratiu contra una altra, li pot requerir prèviament que derogui la disposició, anul·li o revoqui l'acte, faci cessar o modifiqui l'actuació material, o iniciï l'activitat a què estigui obligada.

2. El requeriment s'ha de dirigir a l'òrgan competent mitjançant un escrit raonat que ha de concretar la disposició, l'acte, l'actuació o la inactivitat, i s'ha de produir en el termini de dos mesos a comptar des de la publicació de la norma o des que l'Administració requeridora hagi conegut o pogut conèixer l'acte, l'actuació o la inactivitat.

3. El requeriment s'entén rebutjat si, dins el mes següent a la seva recepció, el requerit no emet contestació.

4. Queda al marge el que disposa la legislació de règim local sobre aquesta matèria.

SECCIÓ 2a INTERPOSICIÓ DEL RECURS I RECLAMACIÓ DE L'EXPEDIENT

Article 45.

1. El recurs contenciós administratiu s'inicia per un escrit reduït a esmentar la disposició, l'acte, la inactivitat o l'actuació constitutiva de via de fet que s'impugni i a sol·licitar que el recurs es consideri interposat, llevat que aquesta Llei disposi altrament.

2. A aquest escrit, s'hi ha d'adjuntar:

a) El document que acrediti la representació del compareixent, llevat que consti unit a les actuacions d'un altre recurs pendent davant el mateix jutjat o tribunal; en aquest cas es pot sol·licitar que s'expedeixi un certificat perquè s'adjunti a les actuacions judicials.

b) El document o els documents que acreditin la legitimació de l'actor quan l'exerceixi perquè li ha tramès un altre per herència o per qualsevol altre títol.

c) La còpia o el trasllat de la disposició o de l'acte exprés que es recorri, o la indicació de l'expedient en què hagi recaigut l'acte o el diari oficial en què la disposició s'hagi publicat. Si l'objecte del recurs és la inactivitat de l'Administració o una via de fet, s'ha d'esmentar l'òrgan o la dependència als quals s'atribueixi l'una o l'altra, si s'escau, l'expedient en què tingui origen, o qualsevol altra dada que serveixi per identificar suficientment l'objecte del recurs.

d) El document o els documents que acreditin el compliment dels requisits exigits per entaular accions les persones jurídiques d'acord amb les normes o els estatuts que els siguin aplicables, llevat que s'hagin incorporat o inserit en allò pertinent dins el cos del document esmentat en la lletra a) d'aquest mateix apartat.

3. El jutjat o la sala ha d'examinar d'ofici la validesa de la compareixença tan aviat com s'hagi presentat l'escrit d'interposició. Si no s'hi adjunten els documents expressats a l'apartat anterior o els presentats són incomplets i, en general, sempre que el jutjat o la sala consideri que no concorren els requisits que exigeix aquesta Llei per a la validesa de la compareixença, ha de requerir immediatament l'esmena dels documents, i assenyalar un termini de deu dies perquè el recurrent pugui portar-la a terme; si no ho fa, s'ha d'ordenar l'arxiu de les actuacions.

4. El recurs de lesivitat s'inicia per una demanda formulada d'acord amb l'article 56.1, que ha de fixar amb precisió la persona o les persones demandades i

la seva seu o domicili si hi consta. A aquesta demanda, s'hi han d'adjuntar en tot cas la declaració de lesivitat, l'expedient administratiu i, si escau, els documents de les lletres a) i d) de l'apartat 2 d'aquest article.

5. El recurs dirigit contra una disposició general, un acte, una inactivitat o una via de fet en què no hi hagi tercers interessats es pot iniciar també mitjançant demanda en què s'ha de concretar la disposició, l'acte o la conducta impugnats i s'ha de raonar que és disconforme a dret. A la demanda, s'hi han d'adjuntar els documents que escaiguin dels que preveu l'apartat 2 d'aquest article.

Article 46.

1. El termini per interposar el recurs contenciós administratiu és de dos mesos a comptar des de l'endemà de la publicació de la disposició impugnada o de la notificació o publicació de l'acte que posa fi a la via administrativa, si és exprés. Si no ho és, el termini és de sis mesos i es compta, per al sol·licitant i altres possibles interessats, a partir de l'endemà del dia en què, d'acord amb la seva normativa específica, es produeixi l'acte presumpte.

2. En els supòsits que preveu l'article 29, els dos mesos es compten a partir de l'endemà del venciment dels terminis assenyalats en l'article esmentat.

3. Si el recurs contenciós administratiu es dirigeix contra una actuació en via de fet, el termini per interposar el recurs és de deu dies a comptar des de l'endemà de l'acabament del termini que estableix l'article 30. Si no hi ha requeriment, el termini és de vint dies des del dia en què s'inicia l'actuació administrativa en via de fet.

4. El termini per interposar el recurs contenciós administratiu es compta des de l'endemà del dia en què es notifica la resolució expressa del recurs potestatiu de reposició o en què aquest s'hagi d'entendre desestimat presumptament.

5. El termini per interposar recurs de lesivitat és de dos mesos a comptar de l'endemà de la data de la declaració de lesivitat.

6. En els litigis entre administracions, el termini per interposar recurs contenciós administratiu és de dos mesos, llevat que per Llei s'estableixi altrament. Quan hagi precedit el requeriment que regulen els tres primers apartats de l'article 44, el termini es compta des de l'endemà d'aquell en què es rep la comunicació de l'acord exprés o s'entén rebutjat presumptament.

Article 47.

1. Una vegada acomplert el que disposa l'article 45.3, el jutjat o la sala, el dia hàbil següent ha d'acordar, si ho sol·licita el recurrent, que s'anuncii la interposició del recurs i remetre l'ofici per a la seva publicació per l'òrgan competent, sens perjudici que sigui costejada pel recurrent, al diari oficial que sigui procedent atenenent l'àmbit territorial de competència de l'òrgan autor de l'activitat administrativa recorreguda. El jutjat o la sala també pot acordar d'ofici la publicació, si ho considera convenient.

2. Si s'ha iniciat el recurs mitjançant demanda en els supòsits que preveu l'article 45.5, s'ha de procedir a la publicació de l'anunci d'interposició d'aquell recurs, en què s'han de concedir quinze dies perquè compareguin els que tinguin interès legítim a sostenir la conformitat a dret de la disposició, l'acte o la conducta impugnats. Transcorregut aquest termini, s'ha de pro-

cedir a donar trasllat de la demanda i dels documents que s'hi adjuntin perquè primer n'emeti contestació l'Administració i després els altres demandats que hi hagin comparegut.

Article 48.

1. L'òrgan jurisdiccional, en acordar el que preveu l'apartat 1 de l'article anterior, o mitjançant resolució si la publicació no és necessària, ha de requerir l'Administració que li remeti l'expedient administratiu, i li ha d'ordenar que efectui les citacions a compareixença que preveu l'article 49. L'expedient s'ha de reclamar a l'òrgan autor de la disposició o l'acte impugnat o a aquell al qual s'imputi la inactivitat o la via de fet. Sempre s'ha de fer una còpia autenticada dels expedients tramitats en graus o fases anteriors, abans de tornar-los a l'oficina de procedència.

2. No es pot reclamar l'expedient en el cas de l'apartat 2 de l'article anterior, sens perjudici de la facultat que atorga l'apartat 5 d'aquest article 48.

3. L'expedient ha de ser remès en el termini improrrogable de vint dies, a comptar des que la comunicació judicial tingui entrada al registre general de l'òrgan requerit. L'entrada s'ha de posar en coneixement de l'òrgan jurisdiccional.

4. L'expedient, original o copiat, s'ha d'enviar complet, foliat i, si s'escau, autenticat, juntament amb un índex, també autenticat, dels documents que conté. L'Administració sempre ha de conservar l'original o una còpia autenticada dels expedients que envii. Si l'expedient és reclamat per diversos jutjats o tribunals, l'Administració els ha d'enviar còpies autenticades de l'original o de la còpia que conservi.

5. Quan el recurs contra la disposició s'hagi iniciat per demanda, el tribunal pot demanar d'ofici o a petició de l'actor l'expedient d'elaboració. Una vegada rebut l'expedient, s'ha de posar de manifest a les parts durant cinc dies perquè hi formulin al·legacions.

6. S'han d'excloure de l'expedient, mitjançant resolució motivada, els documents classificats com a secret oficial, cosa que s'ha de fer constar a l'índex de documents i al lloc de l'expedient on hi hagi els documents exclosos.

7. Una vegada transcorregut el termini de tramesa de l'expedient sense que s'hagi rebut complet, s'ha de reiterar la reclamació, i si no s'envia en el termini de deu dies a comptar com disposa l'apartat 3, s'ha d'imposar una multa coercitiva de 50.000 a 200.000 pesetes a l'autoritat o treballador responsable. La multa ha de ser reiterada cada vint dies, fins que el requerit s'a compleixi.

Si s'esdevé la causa d'impossibilitat de determinació individualitzada de l'autoritat o del treballador responsable, l'Administració és la responsable del pagament de la multa sens perjudici que es repercuteixi contra el responsable.

8. Aquell a qui s'hagi imposat la multa que preveu l'apartat anterior pot ser escoltat en justícia. L'audiència en justícia s'ha de demanar en el termini dels tres dies següents al de la notificació de la multa, mitjançant un escrit presentat, sense necessitat de procurador ni d'advocat, davant el jutge o el tribunal que l'hagi imposat. L'audiència ha de ser resolta mitjançant interlocutòria contra la qual no es pot presentar cap recurs.

9. Si no s'han satisfet voluntàriament, les multes fermes s'han de fer efectives per via judicial de cons-trenyiment.

10. Imposades les tres primeres multes coercitives sense que s'hagi aconseguit que es remeti l'expedient complet, el jutge o el tribunal ha de posar els fets en coneixement del ministeri fiscal, sens perjudici de continuar imposant noves multes. El requeriment la desatenció del qual pugui donar lloc a la tercera multa coercitiva ha de contenir l'avertiment oportú.

SECCIÓ 3a CITACIÓ A COMPAREIXENÇA
DELS DEMANDATS I ADMISSIÓ DEL RECURS

Article 49.

1. La resolució per la qual s'acordi remetre l'expedient s'ha de notificar durant el termini dels cinc dies següents d'haver-se adoptat, a tots els qui hi constin com a interessats, citant-los perquè puguin compareixer com a demandats en el termini de nou dies. La notificació s'ha d'efectuar d'acord amb el que disposa la Llei que reguli el procediment administratiu comú.

2. Una vegada efectuades les notificacions, s'ha d'enviar l'expedient al jutjat o al tribunal, i s'hi ha d'incorporar la justificació de la citació o les citacions a compareixença efectuades, llevat que no s'hagin pogut practicar dins el termini fixat per a la tramesa de l'expedient; en aquest cas s'ha d'enviar sense demora, i la justificació de les citacions a compareixença una vegada s'ultimin.

3. Un cop rebut l'expedient, el jutjat o el tribunal, en vista del resultat de les actuacions administratives i del contingut de l'escrit d'interposició i els documents annexos, ha de comprovar que s'han efectuat les notificacions degudes per a citació a compareixença i, si adverteix que són incompletes, ha d'ordenar a l'Administració que s'efectuïn les que siguin necessàries per assegurar la defensa dels interessats que siguin identificables.

4. Quan no hagi estat possible citar algun interessat en el domicili que consti, el jutge o el tribunal han de manar que s'insereixi l'edicte corresponent en el mateix diari oficial en què s'hagi publicat l'anunci de la interposició. Els citats per edictes poden compareixer fins al moment en què se'ls hagi de donar trasllat per respondre la demanda.

5. En el supòsit que preveu l'article 47.2, cal atènyer-se al que disposa.

6. La citació a compareixença dels demandats en el recurs de lesivitat s'ha d'efectuar personalment en un termini de nou dies.

Article 50.

1. La citació a compareixença de l'Administració s'entén efectuada per la reclamació de l'expedient.

2. Les administracions públiques es teneu per comparegudes per la tramesa de l'expedient.

3. Els demandats citats legalment poden compareixer a les actuacions judicials dins el termini concedit. Si ho fan posteriorment, se'ls ha de considerar part per als tràmits no preclusos. Si no hi compareixen oportunament, continua el procediment pels seus tràmits, sense que hi hagi lloc a efectuar-hi, en estrades o de qualsevol altra forma, notificacions de cap mena.

Article 51.

1. El jutjat o la sala, amb la reclamació i l'examen previs de l'expedient administratiu, si ho considera necessari, ha de declarar que no és procedent l'admissió del recurs quan consti de manera inequívoca i manifesta:

a) La falta de jurisdicció o la incompetència del jutjat o tribunal.

b) La falta de legitimació del recurrent.
c) Haver-se interposat el recurs contra una activitat no susceptible d'impugnació.
d) Haver caducat el termini d'interposició del recurs.

2. El jutjat o la sala pot no admetre el recurs quan s'hagin desestimat en el fons altres recursos substancialment iguals per sentència ferma; en aquest cas, cal esmentar la resolució o les resolucions desestimàries.

3. Quan s'impugni una actuació material constitutiva de via de fet, el jutjat o la sala també pot no admetre el recurs si és evident que l'actuació administrativa s'ha produït dins la competència i de conformitat amb les regles del procediment establert legalment.

Així mateix, quan s'impugni la no-realització per l'Administració de les obligacions a què es refereix l'article 29, el recurs no s'ha d'admetre si és evident l'absència d'obligació concreta de l'Administració respecte dels recurrents.

4. El jutjat o la sala, abans de pronunciar-se sobre la inadmissió del recurs, ha de fer saber a les parts el motiu en què es pot fonamentar perquè, en el termini comú de deu dies, alleguin el que considerin procedent i acompanyin els documents escaients.

5. Contra la interlocutòria que declari la inadmissió es poden interposar els recursos que preveu aquesta Llei. La interlocutòria d'admissió no és recorrible però no impedeix oposar qualsevol motiu d'inadmissibilitat en el moment processal posterior.

6. Declarada la inadmissió a l'empara del que estableix el paràgraf a) de l'apartat 1 d'aquest article, cal atènyer-se al que determinen els articles 5.3 i 7.3.

SECCIÓ 4a DEMANDA I CONTESTACIÓ

Article 52.

1. Rebut l'expedient administratiu en el jutjat o en el tribunal i comprovats, i si s'escau completats, les citacions a compareixença, s'ha d'acordar que es lliuri al recurrent perquè es dedueixi la demanda en el termini de vint dies. Quan els recurrents siguin diversos i encara que no actuïn sota una mateixa direcció, la demanda s'ha de formular simultàniament per part de tots ells. El lliurament de l'expedient s'ha d'efectuar en original o còpia.

2. Si la demanda no s'ha presentat dins el termini escaient, el jutjat o la sala, d'ofici, ha de declarar per interlocutòria la caducitat del recurs. No obstant això, s'ha d'admetre l'escrit de demanda, i produeix els seus efectes legals, si es presenta dins el dia en què es notifiqui la interlocutòria.

Article 53.

1. Transcorregut el termini per a la tramesa de l'expedient administratiu sense que aquest hagi estat enviat, la part recurrent pot demanar, per si mateixa o a iniciativa del jutge o el tribunal, que se li concedeixi termini per formalitzar la demanda.

2. Si després que la part demandant hagi fet ús del dret que estableix l'apartat anterior es rep l'expedient, aquest s'ha de posar de manifest a les parts demandants i, si s'escau, demandades per un termini comú de deu dies perquè puguin efectuar les alegacions complementàries que considerin oportunes.

Article 54.

1. Presentada la demanda, se n'ha de donar trasllat, amb lliurament de l'expedient administratiu, a les parts

demandades que hagin comparegut perquè n'emetin contestació en el termini de vint dies. Si la demanda s'ha formalitzat sense que s'hagi rebut l'expedient administratiu, s'ha de citar l'Administració demandada perquè contesti, i se li ha d'advertir que no es pot admetre la contestació si no s'hi adjunta l'expedient esmentat.

2. Si el defensor de l'Administració demandada considera que la disposició o l'actuació administrativa recorreguda no pot ajustar-se a dret, pot sol·licitar la suspensió del procediment per un termini de vint dies per comunicar-li la seva opinió raonada.

3. La contestació l'ha de formular primer l'Administració demandada. Quan ho hagin de fer, a més de l'Administració, altres demandats, i encara que no actuïn sota una mateixa direcció, la contestació s'ha de formular simultàniament per part de tots ells. En aquest cas, no és procedent el lliurament de l'expedient administratiu, que s'ha de posar de manifest a la secretaria, però sí de la còpia de l'expedient, amb les despeses a càrrec d'aquests demandats.

4. Si l'Administració demandada és una entitat local i no ha comparegut en el procés malgrat haver estat citada, no obstant això se li ha de traslladar la demanda perquè, en el termini de vint dies, pugui designar un representant en judici o comunicar al jutge o al tribunal, per escrit, els fonaments pels quals consideri improcedent la pretensió de l'actor.

Article 55.

1. Si les parts consideren que l'expedient administratiu no està complet, poden sol·licitar, dins el termini per formular la demanda o la contestació, que es reclamin els antecedents per completar-lo.

2. La sol·licitud a què es refereix l'apartat anterior suspèn el curs del termini corresponent.

3. El jutjat o la sala ha de resoldre el que sigui pertinent en el termini de tres dies. L'Administració, en tornar a remetre l'expedient, ha d'indicar a l'índex a què es refereix l'article 48.4 els documents que s'hi han afegit.

Article 56.

1. En els escrits de demanda i de contestació, s'hi han de consignar amb la separació deguda els fets, els fonaments de dret i les pretensions que es dedueixin, en justificació de les quals es poden allegar tots els motius que siguin procedents, tant si han estat plantejats o no davant l'Administració.

2. El jutjat o el tribunal ha d'examinar d'ofici la demanda i ha de requerir que s'esmenin les faltes que tingui en un termini no superior a deu dies. Si l'esmena no s'efectua dins el termini escaient, s'ha d'ordenar arxiu de les actuacions.

3. A la demanda i la contestació les parts hi han d'adjuntar els documents en què fonamentin de manera directa el seu dret, i si no consten en poder seu, han de designar l'arxiu, l'oficina, el protocol o la persona en poder de la qual es trobin.

4. Després de la demanda i la contestació no s'admeten a les parts altres documents que els que es trobin en algun dels casos previstos per al procés civil. No obstant això, el demandant pot aportar, a més, els documents que tinguin per objecte desvirtuar alegacions contingudes en les respostes a la demanda i que posin de manifest disconformitat en els fets, abans de la citació de vista o les conclusions.

Article 57.

L'actor pot demanar per un atressí en la seva demanda que el recurs es decideixi sense necessitat de recepció a prova ni tampoc de vista o conclusions. Si la part demandada no s'hi oposa, el plet és declarat conclús, sense cap altre tràmit, per a sentència una vegada contestada la demanda, llevat que el jutge o el tribunal facin ús de la facultat que els atribueix l'article 61.

SECCIÓ 5a ALLEGACIONS PRÈVIES

Article 58.

1. Les parts demandades poden allegar, dins els primers cinc dies del termini per respondre la demanda, els motius que puguin determinar la incompetència de l'òrgan jurisdiccional o la inadmissibilitat del recurs d'acord amb el que disposa l'article 69, sens perjudici que aquests motius, llevat de la incompetència de l'òrgan jurisdiccional, puguin ser allegats en la contestació, fins i tot si han estat desestimats com a alegació prèvia.

2. Per fer ús d'aquest tràmit l'Administració demandada ha d'adjuntar l'expedient administratiu si no l'ha enviat abans.

Article 59.

1. De l'escrit formulant alegacions prèvies se n'ha de traslladar per cinc dies a l'actor, el qual pot esmenar el defecte, si és procedent, en el termini de deu dies.

2. Evacuat el trasllat, s'ha de seguir la tramitació prevista per als incidents.

3. La interlocutòria desestimària de les alegacions prèvies no és susceptible de recurs i disposa que es contesti la demanda en el termini que resti.

4. Una vegada signi la interlocutòria estimatòria de les alegacions prèvies, s'ha de declarar la inadmissibilitat del recurs i s'ha d'ordenar la devolució de l'expedient administratiu a l'oficina d'on procedeixi. Si s'ha declarat la falta de jurisdicció o de competència, cal atènyer-se al que determinen els articles 5.3 i 7.3.

SECCIÓ 6a PROVA

Article 60.

1. Només es pot demanar que el procés es rebi a prova per mitjà d'un atressí, en els escrits de demanda i contestació i als d'alegacions complementàries. En aquests escrits s'han d'expressar de manera ordenada els punts de fet sobre els que hagi de versar la prova.

2. Si de la contestació a la demanda resulten nous fets de transcendència per a la resolució del plet, el recurrent pot demanar la recepció a prova dins els tres dies següents a aquell en què s'hagi traslladat, sens perjudici que pugui fer ús del seu dret a aportar documents d'acord amb el que disposa l'article 56.4.

3. Es rep el procés a prova quan hi hagi disconformitat en els fets i aquests siguin de transcendència, segons el parer de l'òrgan jurisdiccional, per a la resolució del plet. Si l'objecte del recurs és una sanció administrativa o disciplinària, el procés s'ha de rebre sempre a prova quan hi hagi disconformitat en els fets.

4. La prova s'ha de desenvolupar d'acord amb les normes generals establertes per al procés civil, per bé que el termini és de quinze dies per proposar i de trenta per practicar. No obstant això, es poden aportar al procés les proves efectuades fora d'aquest termini per causes no imputables a la part que les va proposar.

5. Les sales poden delegar en un dels seus magistrats o en un jutjat contenciós administratiu la pràctica de totes o algunes de les diligències probatòries, i el representant en interlocutòries de l'Administració pot, al seu torn, delegar en un funcionari públic d'aquesta la facultat d'intervenir en la pràctica de proves.

6. En l'acte d'emissió de la prova pericial, el jutge ha d'atorgar, a petició de qualsevol de les parts, un termini no superior a tres dies perquè les parts puguin sol·licitar aclariments al dictamen emès.

Article 61.

1. El jutge o el tribunal pot acordar d'ofici la recepció a prova i disposar la pràctica de totes les que consideri pertinents per a la decisió més encertada de l'afer.

2. Finalitzat el període de prova, i fins que el plet sigui declarat conclús per a sentència, l'òrgan jurisdiccional també pot acordar la pràctica de qualsevol diligència de prova que consideri necessària.

3. Les parts tenen intervenció en les proves que s'efectuïn a l'empara del que preveuen els dos apartats anteriors.

4. Si el jutge o el tribunal fa ús de la seva facultat d'acordar d'ofici la pràctica d'una prova, i les parts no tenen oportunitat d'allegar sobre això en la vista o en l'escrit de conclusions, el resultat de la prova s'ha de posar de manifest a les parts, les quals poden, en el termini de tres dies, allegar el que considerin convenient sobre el seu abast i la seva importància.

5. El jutge pot acordar d'ofici, amb l'audiència prèvia de les parts, o bé a instància d'aquestes, l'extensió dels efectes de les proves pericials als procediments conexas. Als efectes de l'aplicació de les normes sobre costes processals amb relació al cost d'aquestes proves, s'entén que són parts tots els que intervenen en els processos sobre els quals s'ha acordat l'extensió dels seus efectes, i el seu cost s'ha de prorratejar entre els obligats en els processos esmentats al pagament de les costes.

SECCIÓ 7a VISTA I CONCLUSIONS

Article 62.

1. Llevat que en aquesta Llei es disposi altrament, les parts poden sol·licitar que tingui lloc una vista on es presentin les conclusions o que el plet sigui declarat conclús, sense cap altre tràmit, per a la sentència.

2. La sol·licitud esmentada s'ha de formular per mitjà d'un atressí als escrits de demanda o contestació o per escrit presentat en el termini de tres dies a comptar des que es notifiqui la diligència d'ordenació que declari conclús el període de prova.

3. El jutjat o el tribunal ha de proveir segons el que hagin sol·licitat les parts de manera coincident. Altrament, només pot acordar que tingui lloc la vista o la formulació de conclusions escrites quan ho sol·liciti el demandant o quan, havent-se efectuat una prova, ho sol·liciti qualsevol de les parts, tot això sens perjudici del que disposa l'apartat 4 de l'article 61.

4. Si les parts no han formulat cap sol·licitud, el jutge o el tribunal, excepcionalment, atesa l'indole de l'afer, pot acordar que tingui lloc la vista o la formulació de conclusions escrites.

Article 63.

1. Si s'acorda fer la vista, la data de l'audiència ha de ser assenyalada per ordre rigorós d'antiguitat dels afers, excepte els referents a matèries que per prescrip-

ció de la Llei o per acord motivat de l'òrgan jurisdiccional, fonamentat en circumstàncies excepcionals, hagin de tenir preferència, els quals, com que són conclusos, poden ser anteposats als altres l'assenyalament dels quals encara no s'hagi fet.

2. En l'acte de la vista, s'ha de donar la paraula a les parts pel seu ordre perquè de manera succinta exposin les alegacions. El jutge o el president de la sala, ell mateix o a mitjançant el magistrat ponent, pot convidar els defensors de les parts, abans o després dels informes orals, perquè concretin els fets i els puntualitzin, els aclareixin o els rectifiquin com cal per delimitar l'objecte del debat.

Article 64.

1. Quan s'acordi el tràmit de conclusions, les parts han de presentar unes alegacions succintes sobre els fets, la prova practicada i els fonaments jurídics en què basin les seves pretensions.

2. El termini per formular l'escrit és de deu dies successius per als demandants i als demandats, i és simultani per a cada un d'aquests grups de parts si en algun d'ells ha comparegut més d'una persona i no actuen units sota una mateixa representació.

3. L'assenyalament de dia per a la votació i la decisió s'ha d'ajustar a l'ordre expressat a l'apartat 1 de l'article anterior.

4. Un cop feta la vista o presentades les conclusions, el jutge o el tribunal ha de declarar que el plet ha quedat conclús per a sentència, llevat que faci ús de la facultat a la qual es refereix l'apartat 2 de l'article 61, cas en què la esmentada declaració s'ha de fer immediatament després que finalitzi la pràctica de la diligència o les diligències de prova acordades.

Article 65.

1. En l'acte de la vista o en l'escrit de conclusions no es poden plantejar qüestions que no hagin estat suscitades en els escrits de demanda i contestació.

2. Quan el jutge o el tribunal consideri oportú que en l'acte de la vista o en les conclusions es tractin motius rellevants per a la decisió i diferents dels allegats, ho ha de posar en coneixement de les parts mitjançant provisió i els ha de donar un termini de deu dies per ser escoltades. Contra aquesta provisió no s'hi pot interposar cap recurs.

3. En l'acte de la vista, o en l'escrit de conclusions, el demandant pot sol·licitar que la sentència formuli pronunciaments concrets sobre l'existència i la quantia dels danys i perjudicis del rescabament dels quals es tracti, si ja constessin provats en actuacions judicials.

Article 66.

Els recursos directes contra disposicions generals tenen preferència i, una vegada conclusos, han de ser anteposats per a votació i decisió a qualsevol altre recurs contenciós administratiu, siguin quins siguin la seva instància o el seu grau, llevat del procés especial de protecció de drets fonamentals.

SECCIÓ 8a SENTÈNCIA

Article 67.

1. La sentència s'ha de dictar en el termini de deu dies des que el plet ha estat declarat conclús i ha de decidir sobre totes les qüestions controvertides en el procés.

2. Quan el jutge o el tribunal aprecii que la sentència no es pot dictar dins el termini indicat, ho ha de raonar degudament, assenyalar una data posterior concreta perquè es dicti i notificar-ho a les parts.

Article 68.

1. La sentència ha de pronunciar alguna de les decisions següents:

- a) Inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu.
- b) Estimació o desestimació del recurs contenciós administratiu.

2. La sentència ha de contenir a més el pronunciament que correspongui respecte de les costes.

Article 69.

La sentència ha de declarar la inadmissibilitat del recurs o d'alguna de les pretensions en els casos següents:

- a) Que el Jutjat o Tribunal Contenciós Administratiu no tingui jurisdicció.
- b) Que l'hagi interposat una persona incapaç, no representada o no legitimada degudament.
- c) Que tingui per objecte disposicions, actes o actuacions no susceptibles d'impugnació.
- d) Que recaigui sobre una cosa jutjada o que hi hagi litispendència.
- e) Que s'hagi presentat l'escrit inicial del recurs fora del termini establert.

Article 70.

1. La sentència ha de desestimar el recurs quan s'ajustin a dret la disposició, l'acte o l'actuació impugnats.

2. La sentència ha d'estimar el recurs contenciós administratiu quan la disposició, l'actuació o l'acte incorrin en qualsevol infracció de l'ordenament jurídic, fins i tot la desviació de poder.

S'entén per desviació de poder l'exercici de potestats administratives per a fins diferents dels que fixa l'ordenament jurídic.

Article 71.

1. Quan la sentència estimi el recurs contenciós administratiu:

- a) Ha de declarar que no és conforme a dret i, si escau, anul·lar totalment o parcialment la disposició o l'acte recorregut o disposar que cessi o es modifiqui l'actuació impugnada.
- b) Si s'ha pretès el reconeixement i el restabliment d'una situació jurídica individualitzada, ha de reconèixer la situació jurídica esmentada i adoptar les mesures que calguin per al ple restabliment d'aquesta situació.
- c) Si la mesura consisteix en l'emissió d'un acte o en la pràctica d'una actuació jurídicament obligatòria, la sentència pot establir un termini perquè es compleixi la decisió.
- d) Si s'estima una pretensió de rescabalar danys i perjudicis, cal declarar en tot cas el dret a la reparació i assenyalar així mateix qui està obligat a indemnitzar. La sentència també ha de fixar la quantia de la indemnització quan ho demani expressament el demandant i constin provats en actuacions judicials elements suficients per a això. Si no és així, s'han d'establir les bases

per a la determinació de la quantia, la concreció definitiva de la qual ha de quedar diferida al període d'execució de sentència.

2. Els òrgans jurisdiccionals no poden determinar la forma en la qual han de quedar redactats els preceptes d'una disposició general en substitució dels que anul·lin ni poden determinar el contingut discrecional dels actes anul·lats.

Article 72.

1. La sentència que declari la inadmissibilitat o desestimació del recurs contenciós administratiu només produeix efectes entre les parts.

2. L'anul·lació d'una disposició o un acte produeix efectes per a totes les persones afectades. Les sentències fermes que anul·lin una disposició general tenen efectes generals des del dia en què sigui publicada la decisió i els preceptes anul·lats al mateix diari oficial en què ho hagi estat la disposició anul·lada. També es publiquen les sentències fermes que anul·len un acte administratiu que afecti una pluralitat indeterminada de persones.

3. L'estimació de pretensions de reconeixement o restabliment d'una situació jurídica individualitzada només produeix efectes entre les parts. No obstant això, aquests efectes es poden estendre a tercers en els termes que preveuen els articles 110 i 111.

Article 73.

Les sentències fermes que anul·lin un precepte d'una disposició general no afecten per si mateixes l'eficàcia de les sentències o els actes administratius fermes que l'hagin aplicat abans que l'anul·lació assolís efectes generals, excepte en el cas que l'anul·lació del precepte impliqui l'exclusió o la reducció de les sancions encara no executades completament.

SECCIÓ 9a ALTRES FORMES D'ACABAMENT DEL PROCEDIMENT

Article 74.

1. El recurrent pot desistir del recurs en qualsevol moment anterior a la sentència.

2. Perquè el desistiment del representant en judici produeixi efectes cal que el ratifiqui el recurrent o que estigui autoritzat per fer-ho. Si desisteix l'Administració pública, s'ha de presentar testimoni de l'acord adoptat per l'òrgan competent conformement als requisits exigits per les lleis o reglaments respectius.

3. El jutge o el tribunal ha d'escoltar les altres parts, i en els supòsits d'acció popular el ministeri fiscal, per un termini comú de cinc dies, i ha de dictar interlocutòria en la qual es declari acabat el procediment, ordenar l'arxiu de les actuacions judicials i la devolució de l'expedient administratiu a l'oficina de procedència.

4. El jutge o el tribunal no ha d'acceptar el desistiment si s'hi oposa l'Administració o, si s'escau, el ministeri fiscal, i pot rebutjar-lo raonadament quan aprecii perjudici per a l'interès públic.

5. Si els recurrents són diversos, el procediment continua respecte d'aquells que no hagin desistit.

6. El desistiment no implica necessàriament la condemna quant a costes.

7. Quan s'hagi desistit del recurs perquè l'Administració demandada hagi reconegut totalment en via administrativa les pretensions del demandant, i després l'Administració dicti un nou acte totalment o parcialment

revocatori del reconeixement, l'actor pot demanar que continuï el procediment en l'estat en què es trobi, i estendre-ho a l'acte revocatori. Si el jutge o el tribunal ho estima convenient, pot concedir a les parts un termini comú de deu dies perquè formulin per escrit alegacions complementàries sobre la revocació.

8. Desistit un recurs d'apel·lació o de cassació, el tribunal, sense cap altre tràmit, ha de dictar interlocutòria en la qual es declari acabat el procediment, i ha d'ordenar l'arxiu de les actuacions judicials i la devolució de les actuacions rebudes a l'òrgan jurisdiccional de procedència.

Article 75.

1. Els demandats s'hi poden aplanar complint els requisits que exigeix l'apartat 2 de l'article anterior.

2. Produït l'aplanament, el jutge o el tribunal, sense cap altre tràmit, ha de dictar sentència d'acord amb les pretensions del demandant, llevat de si això implica infracció manifesta de l'ordenament jurídic, cas en què l'òrgan jurisdiccional ha de comunicar a les parts els motius que es puguin oposar a l'estimació de les pretensions i obrir un termini comú de deu dies per escoltar-les, i dictar després la sentència que estimi ajustada a dret.

3. Si els demandats són diversos, el procediment continua respecte d'aquells que no s'hi hagin aplanat.

Article 76.

1. Si, interposat recurs contenciós administratiu, l'Administració demandada reconeix totalment en via administrativa les pretensions del demandant, qualsevol de les parts pot posar-ho en coneixement del jutge o el tribunal, quan l'Administració no ho faci.

2. El jutge o el tribunal ha d'escoltar les parts per un termini comú de cinc dies i, amb la comprovació prèvia del que s'ha allegat, ha de dictar interlocutòria en la qual es declari acabat el procediment i ordenar l'arxiu del recurs i la devolució de l'expedient administratiu, si el reconeixement no infringeix manifestament l'ordenament jurídic. En aquest últim cas ha de dictar sentència ajustada a dret.

Article 77.

1. En els procediments en primera o única instància, el jutge o el tribunal, d'ofici o a sol·licitud d'una de les parts, una vegada formulades la demanda i la contestació, pot sotmetre a la consideració de les parts el reconeixement de fets o documents, així com la possibilitat d'assolir un acord que posi fi a la controvèrsia, quan el judici es promogui sobre matèries susceptibles de transacció i, en particular, quan versí sobre estimació de quantitat.

Els representants de les administracions públiques demandades necessiten l'autorització oportuna per portar a efecte la transacció, d'acord amb les normes que regulen la disposició de l'acció per part d'aquests.

2. L'intent de conciliació no suspèn el curs de les actuacions llevat que totes les parts que hi hagin comparegut ho sol·licitin, i es pot produir en qualsevol moment anterior al dia en què el plet hagi estat declarat conclús per a sentència.

3. Si les parts arriben a un acord que impliqui la desaparició de la controvèrsia, el jutge o el tribunal ha de dictar interlocutòria que declari acabat el procediment, sempre que el que s'ha acordat no sigui manifestament contrari a l'ordenament jurídic ni lesiu de l'interès públic o de tercers.

CAPÍTOL II

Procediment abreujat

Article 78.

1. Els recursos que es dedueixin en les matèries que coneguin els jutjats contenciosos administratius, quan la quantia no superi les 500.000 pessetes o es tracti de qüestions de personal que no es refereixin al naixement o l'extinció de la relació de servei dels funcionaris públics de carrera, s'han de substanciar pel procediment abreujat que regula aquest article.

2. El recurs s'inicia per demanda, a la qual s'ha d'adjuntar el document o els documents en què l'actor fonamenti el seu dret i aquells que preveu l'article 45.2.

3. Presentada la demanda, el jutge, amb l'examen previ de la seva jurisdicció i de la seva competència objectiva, ha de dictar provisió en què ordeni, si escau, l'admissió de la demanda i el trasllat al demandat, i citar les parts per a la celebració de vista, amb indicació del dia i l'hora. En la mateixa provisió ha d'ordenar a l'Administració demandada que trameti l'expedient administratiu, com a mínim amb quinze dies d'antelació respecte del termini assenyalat per a la vista.

4. Rebut l'expedient administratiu, el jutge l'ha de trametre a l'actor i als interessats que hagin comparegut perquè hi puguin fer alegacions en l'acte de la vista.

5. Comparegudes les parts, o alguna d'aquestes, el jutge ha de declarar oberta la vista.

Si les parts no compareixen, o ho fa només el demandat, es considera que l'actor ha desistit del recurs, i se'l condemna a costes i, si compareix només l'actor, es prossegueix la vista en absència del demandat.

6. La vista comença amb l'exposició per part del demandant dels fonaments del que demani o la ratificació dels que ha exposat en la demanda.

7. Tot seguit, el demandat pot formular les alegacions que al seu dret convinguin, començant, si escau, per les qüestions relatives a la jurisdicció, a la competència objectiva i territorial i a qualsevol altre fet o circumstància que pugui obstar a la vàlida prossecució i terme del procés mitjançant sentència sobre el fons.

8. Escoltat el demandant sobre aquestes qüestions, el jutge ha de resoldre el que sigui procedent i, si mana prosseguir el judici, el demandat pot sol·licitar que consti en acta la seva disconformitat. El mateix pot fer el demandant si el jutge, en resoldre sobre alguna de les qüestions esmentades, declina el coneixement de l'afer en favor d'un altre jutjat o el tribunal o entén que ha de declarar la inadmissibilitat del recurs.

9. Si en les alegacions el demandat ha impugnat l'adequació del procediment per raó de la quantia, el jutge, abans de practicar-se la prova o, si s'escau, les conclusions, ha d'exhortar les parts a posar-se d'acord sobre aquest punt. Si no s'assoleix l'acord, ha de decidir el jutge, que ha de donar al procés el curs procedimental que correspongui segons la quantia que ell determini. Davant la sentència del jutge no es pot presentar cap recurs.

10. Si no se susciten les qüestions processals a les quals es refereixen els apartats anteriors o si, havent-se suscitat, el jutge decideix continuar el judici, s'ha de donar la paraula a les parts per fixar amb claredat els fets en els quals fonamentin les seves pretensions. Si no hi ha conformitat, es proposen les proves i, una vegada admeses les que no siguin impertinents o inútils, es practiquen seguidament.

11. Quan de les alegacions de les parts es desprengui la conformitat de tots els demandats amb les pretensions de l'actor, el caràcter merament jurídic de la controvèrsia, l'absència de proposició de la prova o

la inadmissibilitat de tota la prova proposada, i les parts no vulguin formular conclusions, el jutge ha d'apreciar aquesta circumstància en l'acte i, si cap part no s'hi oposa, dictar sentència sense més dilació.

Formulada l'oposició, el jutge ha de resoldre estimant-la, cas en què la vista prossegueix conforme al que estableixen els apartats següents, o desestimant-la en la mateixa sentència que dicti conforme al que preveu el paràgraf anterior, abans de resoldre sobre el fons, com a especial pronunciament.

12. Els mitjans de prova es practiquen en els judicis abreujats, quan no sigui incompatible amb els seus tràmits, de la forma prevista per al judici ordinari.

13. Les posicions per a la prova de confessió es proposen verbalment, sense admissió de plecs.

14. No s'admeten escrits de preguntes i repreguntes per a la prova testifical. Quan el nombre de testimonis sigui excessiu i, a criteri de l'òrgan judicial, les seves manifestacions puguin constituir una reiteració inútil del testimoni sobre fets prou aclarits, aquell els pot limitar discrecionalment.

15. Els testimonis no poden ser recusats i, únicament en conclusions, les parts poden fer les observacions que siguin oportunes respecte de les seves circumstàncies personals i de la veracitat de les seves manifestacions.

16. En la pràctica de la prova pericial no són aplicables les regles generals sobre insaculació de perits.

17. Contra les resolucions del jutge sobre denegació de proves o sobre admissió de les que es denunciïn com a obtingudes amb violació de drets fonamentals, les parts poden interposar en l'acte un recurs de súplica, que s'ha de substanciar i resoldre seguidament.

18. Si el jutge estima que alguna prova rellevant no es pot practicar en la vista, sense mala fe per part de qui estigui encarregat d'aportar-la, la pot suspendre, i en l'acte ha d'assenyalar, sense necessitat de fer una nova notificació, el lloc, el dia i l'hora en què s'hagi de reprendre.

19. Després de la pràctica de la prova, si es fa, i, si s'escau, de les conclusions, escoltats els lletrats, les persones que siguin part en els afers poden, amb la vènia del jutge, exposar de paraula el que creguin oportú per a la seva defensa a la conclusió de la vista, abans de donar-la per acabada.

20. El jutge ha de dictar sentència en el termini de deu dies des de la celebració de la vista.

21. Durant la celebració del judici s'ha d'anar estenent l'acta corresponent, en la qual s'ha de fer constar:

a) Lloc, data, jutge que presideix l'acte, parts compareixents, representants, si s'escau, i defensors que les assisteixen.

b) Breu resum de les alegacions de les parts, mitjans de prova proposats per aquestes, declaració expressa de la seva pertinència o impertinència, raons de la denegació i protesta, si s'escau.

c) Quant a les proves admeses i practicades:

1r Resum suficient de les de confessió i testifical.

2n Relació circumstanciada dels documents presentats, o dades suficients que permetin d'identificar-los, en el cas que el seu nombre excessiu faci desaconsellable la relació esmentada.

3r Relació de les incidències plantejades en el judici respecte a la prova documental.

4t Resum suficient dels informes pericials, com també de la resolució del jutge entorn de les propostes de recusació dels perits.

5è Resum de les declaracions fetes en la vista.

d) Conclusions i peticions concretes formulades per les parts; en cas que siguin de condemna a una quantitat, aquesta s'ha de fer constar a l'acta.

e) Declaració feta pel jutge de conclusió de les actuacions judicials en què mani portar-les a la vista per a sentència.

22. El jutge ha de resoldre, sense recurs ulterior, qualsevol observació que es faci sobre el contingut de l'acta, i signar-la seguidament en unió de les parts o dels seus representants o defensors i dels perits, fent constar si algun d'ells no signa perquè no pot, no vol fer-ho o no hi és present; finalment l'ha de signar el secretari, que n'ha de donar fe.

L'acta del judici es pot estendre també per mitjans mecànics de reproducció. En aquest cas, s'han d'exigir els mateixos requisits expressats a l'apartat anterior.

De l'acta del judici, se n'ha de lliurar una còpia als qui hagin estat parts en el procés, si ho sol·liciten.

23. El procediment abreujat, en el que no disposa aquest capítol, es regeix per les normes generals d'aquesta Llei.

CAPÍTOL III

Recursos contra provisions, interlocutòries i sentències

SECCIÓ 1a RECURSOS CONTRA PROVISIONS I INTERLOCUTÒRIES

Article 79.

1. Contra les provisions i les interlocutòries no susceptibles d'apel·lació o cassació es pot interposar recurs de súplica, sens perjudici del qual s'ha de portar a efecte la resolució impugnada, llevat que l'òrgan jurisdiccional, d'ofici o a instància d'una de les parts, acordi el contrari.

2. No és admissible el recurs de súplica contra les resolucions que se n'exceptuen expressament en aquesta Llei, ni contra les actuacions judicials que resolguin els recursos de súplica, els d'aclariment i les sol·licituds de revisió de diligències d'ordenació.

3. El recurs de súplica es pot interposar en el termini de cinc dies a comptar des de l'endemà de la notificació de la resolució impugnada.

4. Interposat el recurs dins el termini i en la forma escaient, s'han de traslladar les còpies de l'escrit a les altres parts, per un termini comú de tres dies, a fi que puguin impugnar-lo si ho estimen convenient. Transcorregut el termini esmentat, l'òrgan jurisdiccional ha de resoldre per interlocutòria dins el tercer dia.

5. El jutge o el magistrat ponent poden sol·licitar la revisió de les diligències d'ordenació en el termini que assenyala l'apartat 3. Sol·licitada la revisió, s'ha de seguir el tràmit que preveu l'apartat 4.

Article 80.

1. Són apel·lables a un sol efecte les interlocutòries dictades pels jutjats contenciosos administratius i els jutjats centrals contenciosos administratius, en processos dels quals coneguïn en primera instància, en els casos següents:

a) Els que posin terme a la peça separada de mesures cautelars.

b) Els dictats en execució de sentència.

c) Els que declarin la inadmissió del recurs contenciós administratiu o en facin impossible la continuació.

d) El dictats sobre les autoritzacions que preveu l'article 8.5.

e) El dictats en aplicació dels articles 83 i 84.

2. Són apel·lables en tot cas, a ambdós efectes, les interlocutòries dels jutjats contenciosos administratius i els dels jutjats centrals contenciosos administratius, en els supòsits a què es refereixen els articles 110 i 111.

3. La tramitació dels recursos d'apel·lació interposats contra les interlocutòries dels jutjats contenciosos administratius i els jutjats centrals contenciosos administratius s'ha d'ajustar al que estableix la secció 2a - d'aquest capítol.

SECCIÓ 2a RECURS ORDINARI D'APPELLACIÓ

Article 81.

1. Les sentències dels jutjats contenciosos administratius i dels jutjats centrals contenciosos administratius són susceptibles de recurs d'apel·lació, llevat que s'hagin dictat en els afers següents:

- a) Aquells la quantia dels quals no superi els tres milions de pessetes.
- b) Els relatius a matèria electoral compresos en l'article 8.4.

2. Són sempre susceptibles d'apel·lació les sentències següents:

- a) Les que declarin la inadmissibilitat del recurs en el cas de la lletra a) de l'apartat anterior.
- b) Les dictades en el procediment per a la protecció dels drets fonamentals de la persona.
- c) Les que resolguin litigis entre administracions públiques.
- d) Les que resolguin impugnacions indirectes de disposicions generals.

Article 82.

Poden interposar el recurs d'apel·lació els qui, segons aquesta Llei, es trobin legitimats com a part demandant o demandada.

Article 83.

1. El recurs d'apel·lació contra les sentències és admissible a ambdós efectes, excepte en els casos en què aquesta Llei disposi una altra cosa.

2. No obstant el que disposa l'apartat anterior, el jutge, en qualsevol moment, a instància de la part interessada, pot adoptar les mesures cautelars que siguin pertinents per assegurar, si escau, l'execució de la sentència atenent els criteris que estableix el capítol II del títol VI.

Article 84.

1. La interposició d'un recurs d'apel·lació no impedeix l'execució provisional de la sentència recorreguda.

Les parts afavorides per la sentència poden instar-ne l'execució provisional. Quan d'aquesta se'n puguin derivar perjudicis de qualsevol naturalesa, es poden acordar les mesures que siguin adequades per evitar o paliar els perjudicis esmentats. Es pot exigir igualment la prestació de caució o garantia per respondre dels perjudicis. En aquest cas no es pot dur a terme l'execució provisional fins que la caució o la mesura acordada no estigui constituïda i acreditada en actuacions judicials.

2. La constitució de la caució s'ha d'ajustar al que estableix l'article 133.2.

3. No s'ha d'acordar l'execució provisional quan sigui susceptible de produir situacions irreversibles o perjudicis de reparació impossible.

4. Amb l'audiència prèvia de les altres parts per un termini comú de tres dies, el jutge ha de resoldre sobre l'execució provisional en el termini dels cinc dies següents.

5. Quan qui insti l'execució provisional sigui una administració pública, queda exempta de la prestació de caució.

Article 85.

1. El recurs d'apel·lació s'ha d'interposar davant el jutjat que hagi dictat la sentència que s'apel·la, dins els quinze dies següents al de la notificació, mitjançant un escrit raonat que ha de contenir les alegacions en què es fonamenta el recurs. Transcorregut el termini de quinze dies sense que s'hagi interposat el recurs d'apel·lació, la sentència queda ferma.

2. Si l'escrit presentat compleix els requisits que preveu l'apartat anterior i es refereix a una sentència susceptible d'apel·lació, el jutjat ha de dictar resolució admetent el recurs, contra la qual no es pot interposar cap recurs, i l'ha de traslladar a les altres parts perquè, en el termini comú de quinze dies, puguin formalitzar l'oposició. Si no és així, ha de denegar l'admissió per mitjà d'interlocutòria, contra la qual es pot interposar recurs de queixa, que se substancia en la forma que estableix la Llei d'enjudiciament civil.

3. Als escrits d'interposició del recurs i d'oposició a aquest les parts poden demanar la recepció a prova per a la pràctica de les que hagin estat denegades o no hagin estat degudament practicades en primera instància per causes que no els siguin imputables. En els escrits esmentats, els funcionaris públics, en els processos als quals es refereix l'article 23.3, han de designar un domicili per a notificacions a la seu de la sala contenciosa administrativa competent.

4. A l'escrit d'oposició, la part apel·lada, si entén admesa indègudament l'apel·lació, ha de fer-ho constar, cas en què s'ha de sotmetre aquesta al·legació, per tres dies, a vista de l'apel·lant. En el mateix escrit, l'apel·lat també es pot adherir a l'apel·lació, raonant els punts en els quals cregui que li és perjudicial la sentència, cas en què s'ha de dar tralla a l'apel·lant de l'escrit d'oposició per un termini de deu dies, a l'efecte que pugui oposar-se a l'adhesió.

5. Transcorreguts els terminis als quals es refereixen els apartats 2 i 4 anteriors, el jutjat ha d'elevat les actuacions judicials i l'expedient administratiu, juntament amb els escrits presentats, a la sala contenciosa administrativa competent, que ha de resoldre, si escau, el que sigui procedent sobre la discutida admissió del recurs o sobre la recepció a prova.

6. Quan la Sala estimi procedent la prova sol·licitada, la pràctica ha de tenir lloc amb citació de les parts.

7. Les parts, als escrits d'interposició i d'oposició al recurs, poden sol·licitar que es faci la vista, que es presentin conclusions o que el plet sigui declarat conclús, sense cap altre tràmit, per a sentència.

8. La Sala ha d'acordar que tingui lloc la vista o la presentació de conclusions si ho han sol·licitat totes les parts o si s'ha practicat prova, i també quan ho estimi necessari, atesa l'indole de l'afer. És aplicable a aquests tràmits el que disposen els articles 63 a 65.

Quan ha tingut lloc la vista o s'han presentat les conclusions, la Sala ha de declarar que el plet ha quedat conclús per a sentència.

9. La Sala ha de dictar sentència en el termini de deu dies des de la declaració que el plet és conclús per a sentència.

10. Quan la Sala revoqui en apel·lació la sentència impugnada que hagi declarat la inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu, ha de resoldre alhora sobre el fons de l'afer.

SECCIÓ 3a RECURS DE CASSACIÓ

Article 86.

1. Les sentències dictades en única instància per la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional i per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia són susceptibles de recurs de cassació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem.

2. S'exceptuen del que estableix l'apartat anterior:

a) Les sentències que es refereixin a qüestions de personal al servei de les administracions públiques, tret que afectin el naixement o l'extinció de la relació de servei de funcionaris de carrera.

b) Les dictades, sigui quina sigui la matèria, en afers la quantia dels quals no passi de 25 milions de pessetes, excepte quan es tracti del procediment especial per a la defensa dels drets fonamentals, cas en què és procedent el recurs sigui quina sigui la quantia de l'afet litigiós.

c) Les dictades en el procediment per a la protecció del dret fonamental de reunió a què es refereix l'article 122.

d) Les dictades en matèria electoral.

3. En tot cas es pot interposar recurs de cassació contra les sentències de l'Audiència Nacional i dels tribunals superiors de justícia que declarin nul·la o conforme a dret una disposició de caràcter general.

4. Les sentències que, essent susceptibles de cassació per aplicació dels apartats precedents, hagin estat dictades per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia només es poden recórrer en cassació si el recurs pretén fonamentar-se en infracció de normes de dret estatal o comunitari europeu que sigui rellevant i determinant de la decisió recorreguda, sempre que hagin estat invocades oportunament en el procés o considerades per la Sala sentenciadora.

5. Les resolucions del Tribunal de Comptes en matèria de responsabilitat comptable són susceptibles de recurs de cassació en els casos que estableixi la seva llei de funcionament.

Article 87.

1. També són susceptibles de recurs de cassació, en els mateixos casos que preveu l'article anterior, les interlocutòries següents:

a) Els que declarin la inadmissió del recurs contenciós administratiu o en facin impossible la continuació.

b) Els que posin fi a la peça separada de suspensió o d'altres mesures cautelars.

c) Els dictats en execució de sentència, sempre que resolguin qüestions no decidides, directament o indirectament, en aquella o que contradiguin els termes de la decisió que s'executa.

d) Els dictats en el cas que preveu l'article 91.

2. Són susceptibles de recurs de cassació, en tot cas, les interlocutòries dictades en aplicació dels articles 110 i 111.

3. Perquè es pugui preparar el recurs de cassació en els casos que preveu l'apartat anterior és requisit necessari interposar prèviament el recurs de súplica.

Article 88.

1. El recurs de cassació s'ha de fonamentar en algun o alguns dels motius següents:

a) Abús, excés o defecte en l'exercici de la jurisdicció.

b) Incompetència o inadequació del procediment.

c) Trencament de les formes essencials del judici per infracció de les normes reguladores de la sentència o de les que regeixen els actes i les garanties processals, sempre que, en aquest últim cas, s'hagi produït indefensió per a la part.

d) Infracció de les normes de l'ordenament jurídic o de la jurisprudència que siguin aplicables per resoldre les qüestions objecte de debat.

2. La infracció de les normes relatives als actes i garanties processals que produeixi indefensió només es pot al·legar quan s'hagi demanat la reparació de la falta o transgressió a la instància, si existeix moment processal oportú per a això.

3. Quan el recurs es fonamenta en el motiu que preveu la lletra d) de l'apartat 1 d'aquest article, el Tribunal Suprem pot integrar als fets admesos com a provats pel tribunal d'instància aquells que, havent estat omesos per aquest, estiguin prou justificats segons les actuacions i la presa en consideració del qual resulti necessària per apreciar la infracció al·legada de les normes de l'ordenament jurídic o de la jurisprudència, fins i tot la desviació de poder.

Article 89.

1. El recurs de cassació es prepara davant la sala que hagi dictat la resolució recorreguda en el termini de deu dies, comptats des del següent al de la notificació d'aquella, mitjançant escrit en el qual s'ha de manifestar la intenció d'interposar el recurs, amb una exposició sucinta de la concurrència dels requisits de forma exigits.

2. En el supòsit que preveu l'article 86.4, s'ha de justificar que la infracció d'una norma estatal o comunitària europea ha estat rellevant i determinant de la decisió de la sentència.

3. El recurs de cassació, el poden interposar els qui hagin estat part en el procediment a què es contregui la sentència o resolució recorreguda.

4. Transcorregut el termini de deu dies sense que s'hagi preparat el recurs de cassació, la sentència o resolució esdevé ferma.

Article 90.

1. Si l'escrit de preparació compleix els requisits que preveu l'article anterior, i es refereix a una resolució susceptible de cassació, es considera preparat el recurs i s'ordena la citació a compareixença de les parts i la interposició del recurs dins el termini de trenta dies davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Practicades les citacions a compareixença, s'han de trametre les actuacions judicials originals i l'expedient administratiu dins els cinc dies següents.

2. Si no és així, s'ha de dictar interlocutòria motivada en què es denega la citació a compareixença de les parts i la tramesa de les actuacions al Tribunal Suprem. Contra aquesta interlocutòria es pot interposar únicament recurs de queixa, que se substancia en la forma que estableix la Llei d'enjudiciament civil.

3. Contra la provisió en la qual es té per preparat el recurs de cassació, la part recorreguda no pot interposar cap recurs, però es pot oposar a la seva admissió al moment de comparèixer davant el Tribunal Suprem, si ho fa dins el termini de la citació a compareixença.

Article 91.

1. La preparació del recurs de cassació no impedeix l'execució provisional de la sentència recorreguda.

Les parts afavorides per la sentència poden instar-ne l'execució provisional. Quan d'aquesta se'n puguin deri-

var perjudicis de qualsevol naturalesa, es poden acordar les mesures que siguin adequades per evitar o paliar els perjudicis esmentats. Es pot exigir igualment la presentació de caució o garantia per respondre d'aquells. No es pot dur a efecte l'execució provisional fins que la caució o la mesura acordada no estigui constituïda i acreditada en actuacions judicials.

2. La constitució de la caució s'ha d'ajustar al que estableix l'article 133.2.

3. L'execució provisional s'ha de denegar quan pugui crear situacions irreversibles o causar perjudicis de reparació difícil.

4. La Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional o del Tribunal Superior de Justícia, quan tingui per preparat un recurs de cassació, ha de deixar testimoni suficient de les actuacions judicials i de la resolució recorreguda als efectes que preveu aquest article.

Article 92.

1. Dins el termini de la citació a compareixença, el recurrent hi de comparèixer i formular davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem l'escrit d'interposició del recurs, en el qual ha d'expressar raonadament el motiu o els motius en els quals s'empari, i ha de citar les normes o la jurisprudència que consideri infringides.

2. Transcorregut el termini esmentat sense presentar l'escrit d'interposició, el recurs s'ha de declarar desert, i s'ha d'ordenar la devolució de les actuacions rebudes a la sala d'on procedeixin.

3. Si el recurrent és el defensor de l'Administració o el ministeri fiscal, quan es rebin les actuacions judicials s'ha de dictar diligència d'ordenació i se les ha de traslladar pel termini de trenta dies perquè manifestin si sostenen el recurs o no i, en cas afirmatiu, formulin l'escrit d'interposició ajustat al que preveu l'apartat 1 d'aquest article.

4. Si el recurs no se sosté o no es formula l'escrit d'interposició en el termini assenyalat abans, s'ha de declarar desert.

Article 93.

1. Interposat el recurs de cassació, s'han de passar les actuacions al magistrat ponent perquè s'instrueixi i sotmeti a la deliberació de la sala el que s'hagi de resoldre sobre l'admissió o inadmissió del recurs interposat.

2. La sala ha de dictar interlocutòria d'inadmissió en els casos següents:

a) Si, malgrat haver-se tingut per preparat el recurs, s'aprecia en aquest tràmit que no s'han observat els requisits exigits o que la resolució impugnada no és susceptible de recurs de cassació. A aquests efectes, la sala pot rectificar fonamentadament la quantia fixada inicialment, d'ofici o a instància de la part recorreguda, si aquesta ho sollicita dins el termini de la citació a compareixença.

b) Si el motiu o els motius invocats a l'escrit d'interposició del recurs no es troben compresos entre els que es detallen a l'article 88; si no se citen les normes o la jurisprudència que es reputen infringides; si les cites fetes no guarden cap relació amb les qüestions debatudes; o si, essent necessari haver demanat la reparació de la falta, no hi ha constància que s'hagi fet.

c) Si s'han desestimat en el fons altres recursos substancialment iguals.

d) Si el recurs no té manifestament fonament.

e) En els afers de quantia indeterminada que no es refereixin a la impugnació directa o indirecta d'una disposició general, si el recurs està fonamentat en el motiu de l'article 88.1.d) i s'aprecia que l'afet no té interès cassacional perquè no afecta un gran nombre de situacions o no té prou contingut de generalitat.

3. La sala, abans de resoldre, ha de posar de manifest succintament la possible causa d'inadmissió del recurs a les parts comparegudes pel termini de deu dies perquè formulin les alegacions que estimin procedents.

4. Si la sala considera que concorre alguna de les causes d'inadmissió, ha de dictar interlocutòria motivada declarant la inadmissió del recurs i la fermesa de la resolució recorreguda. Si la inadmissió no és de tots els motius adduïts, també ha de dictar interlocutòria motivada, i continuar la tramitació del recurs respecte dels motius no afectats per la interlocutòria d'inadmissió parcial. Per declarar la inadmissió del recurs per qualsevol de les causes que preveuen les lletres c), d) i e) de l'apartat 2, cal que la interlocutòria es dicti per unanimitat.

5. La inadmissió del recurs, quan sigui total, comporta la imposició de les costes al recurrent, llevat de si ho és exclusivament per la causa que preveu la lletra e) de l'apartat 2.

6. Contra les interlocutòries a què es refereix aquest article no es dona cap recurs.

Article 94.

1. Si s'admet el recurs per tots o per algun dels seus motius, se n'ha de lliurar una còpia a la part o les parts recorregudes i comparegudes perquè formalitzin per escrit la seva oposició en el termini comú de trenta dies. Durant el termini esmentat les actuacions han d'estar de manifest a la Secretaria.

A l'escrit d'oposició es poden allegar causes d'inadmissibilitat del recurs, sempre que no hagin estat rebutjades pel tribunal en el tràmit que estableix l'article 93.

2. Transcorregut el termini, s'hagin presentat escrits d'oposició o no, la sala ha d'assenyalar dia i hora perquè tingui lloc la vista o declarar que el plet és conclús per a sentència.

3. Escau celebrar la vista quan ho demanin totes les parts o la sala ho estimi necessari, atesa l'índole de l'afet. La sol·licitud de vista s'ha de formular per un atressí als escrits d'interposició del recurs i d'oposició a aquest.

4. La sala ha de dictar sentència en el termini de deu dies des de la celebració de la vista o la declaració que el plet és conclús per a sentència.

Article 95.

1. La sentència que resolgui el recurs de cassació en pot declarar la inadmissibilitat si concorre algun dels motius que preveu l'article 93.2.

2. Si s'estima el recurs per tots o per algun dels motius adduïts, la sala, en una sola sentència, cassant la recorreguda, ha de resoldre conformement a dret, tenint en compte el següent:

a) Si s'estima pel motiu de l'article 88.1.a), s'ha d'anul·lar la sentència o la resolució recorreguda, i indicar l'ordre jurisdiccional concret que es considera competent o s'ha de resoldre l'afet, segons correspongui. En el primer cas, és aplicable el que disposa l'article 5.3.

b) Si s'estima pel motiu de l'article 88.1.b), s'han de remetre les actuacions a l'òrgan jurisdiccional competent perquè resolgui, o s'han de reposar a l'estat i al moment que exigeix el procediment adequat per a la seva substanciació, llevat que, per l'aplicació de les

seves normes específiques, aquest procediment adequat no es pugui seguir.

c) Si s'estima l'existència de les infraccions processals esmentades en el motiu de l'article 88.1.c), s'han de reposar les actuacions a l'estat i el moment en què es va incórrer en la falta, excepte si la infracció consisteix en vulneració de les normes reguladores de la sentència, cas en què cal atènyer-se al que disposa la següent lletra d).

d) En els altres casos, la sala ha de resoldre el que correspongui dins els terminis en què aparegui plantejat el debat.

3. En la sentència que declari que el recurs és procedent, la sala ha de resoldre, pel que fa a les costes de la instància, d'acord amb el que estableix l'article 139.

SECCIÓ 4a RECURSOS DE CASSACIÓ PER A LA UNIFICACIÓ DE DOCTRINA

Article 96.

1. Es pot interposar recurs de cassació per a la unificació de doctrina contra les sentències dictades en única instància per les sales contencioses administratives del Tribunal Suprem, l'Audiència Nacional i els tribunals superiors de justícia quan, respecte als mateixos litigants o altres de diferents en idèntica situació i, en mèrit a fets, fonaments i pretensions substancialment iguals, s'hagi arribat a pronunciaments diferents.

2. També es poden recórrer per aquest mateix concepte les sentències de l'Audiència Nacional i dels tribunals superiors de justícia dictades en única instància quan la contradicció es produeixi amb sentències del Tribunal Suprem en les mateixes circumstàncies que assenyalava l'apartat anterior.

3. Només són susceptibles de recurs de cassació per a la unificació de doctrina les sentències que no es puguin recórrer en cassació d'acord amb el que estableix la lletra b) de l'article 86.2, sempre que la quantia litigiosa sigui superior a tres milions de pessetes.

4. En cap cas no es poden recórrer les sentències a què es refereix l'article 86.2.a), c) i d), ni les que queden excloses del recurs de cassació en l'article 86.4.

5. Del recurs de cassació per a la unificació de doctrina que preveu aquest article ha de conèixer, dins la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, la secció que correspongui d'acord amb les regles generals d'organització de la mateixa sala.

6. Això no obstant, quan es tracti de sentències dictades en única instància pel Tribunal Suprem, ha de conèixer del recurs una secció composta pel president del Tribunal Suprem, el de la Sala Contenciosa Administrativa i cinc magistrats d'aquesta mateixa sala, que han de ser els dos més antics i els tres més moderns.

7. D'aquest recurs n'ha de conèixer la secció a què es refereix l'apartat anterior quan la sentència del Tribunal Suprem que se citi com a infringida vingui, i així ho faci constar el recurrent a l'escrit de preparació, d'una secció diferent d'aquella a la qual correspongui conèixer d'acord amb el que disposa l'apartat 5 d'aquest article.

Article 97.

1. El recurs de cassació per a la unificació de doctrina s'ha d'interposar directament davant la sala sentenciadora en el termini de trenta dies, a comptar de l'endemà de la notificació de la sentència, mitjançant un escrit raonat que ha de contenir una relació precisa i circumstanciada de les identitats que determinen la

contradicció al·legada i la infracció legal que s'imputa a la sentència recorreguda.

2. A aquest escrit, s'hi ha d'adjuntar la certificació de la sentència o les sentències al·legades amb menció de la seva fermesa o, en el seu defecte, una còpia simple del text i la justificació documental que se n'ha sol·licitat la certificació, cas en què la sala l'ha de reclamar d'ofici. Si la sentència ha estat publicada d'acord amb el que disposa l'article 72.2, n'hi ha prou d'indicar el diari oficial en què surti publicada.

3. Si l'escrit d'interposició compleix els requisits que preveuen els apartats anteriors i es refereix a una sentència susceptible de cassació per a la unificació de doctrina, la sala sentenciadora ha d'admetre el recurs i en la mateixa diligència d'ordenació n'ha de traslladar i ha de lliurar-ne una còpia a la part o les parts recorregudes perquè formalitzin per escrit l'oposició en el termini de trenta dies; mentrestant les actuacions queden de manifest a la Secretaria. El trasllat del recurs a la part o les parts recorregudes exigeix, si s'escau, que s'hagi portat prèviament a les actuacions judicials la certificació reclamada.

4. Si no és així, ha de dictar interlocutòria motivada en què declari la inadmissió del recurs, però abans de resoldre ha de posar de manifest succintament la possible causa d'inadmissió a les parts, en el termini comú de cinc dies, perquè formulin les al·legacions que estimin procedents. Contra la interlocutòria d'inadmissió es pot interposar recurs de queixa, que se substancia d'acord amb el que estableix la Llei d'enjudiciament civil.

5. Als escrits d'interposició del recurs i d'oposició les parts poden demanar que tingui lloc una vista.

6. Una vegada presentat l'escrit o els escrits d'oposició al recurs, o transcorregut el termini per fer-ho, la sala sentenciadora ha d'elevat les actuacions judicials i l'expedient administratiu a la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, i ho ha de posar en coneixement de les parts.

7. La substanciació i la resolució del recurs de cassació per a la unificació de doctrina, en tot el que no preveuen els articles anteriors, s'ha d'adequar al que estableix la Secció anterior en tot allò que sigui aplicable.

Article 98.

1. Els pronunciaments del Tribunal Suprem en la resolució dels recursos de cassació per a la unificació de doctrina en cap cas no poden afectar les situacions jurídiques creades per les sentències precedents a la impugnada.

2. Si la sentència declara que el recurs és procedent, ha de cassar la impugnada i resoldre el debat plantejat amb pronunciaments ajustats a dret, i modificar les declaracions efectuades i les situacions creades per la sentència recorreguda.

Article 99.

1. Són susceptibles de recurs de cassació per a la unificació de doctrina les sentències de les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia, si existeixen diverses d'aquestes sales, o la sala o les sales tenen diverses seccions, quan, respecte dels mateixos litigants o d'altres de diferents en idèntica situació i, en mèrit a fets, fonaments i pretensions substancialment iguals, s'hagi arribat a pronunciaments diferents. Aquest recurs només es pot fonamentar en infracció de normes emanades de la comunitat autònoma.

2. Aquest recurs únicament és procedent contra sentències que no siguin susceptibles de recurs de cassació o de recurs de cassació per a la unificació de doctrina per l'aplicació exclusiva del que preveu l'article 86.4

i quan la quantia litigiosa superi els tres milions de pessetes.

3. Del recurs de cassació per a la unificació de doctrina ha de conèixer una secció de la Sala Contenciosa Administrativa que tingui la seu al Tribunal Superior de Justícia composta pel president d'aquesta sala, que l'ha de presidir, el president o els presidents de les altres sales contencioses administratives i, si s'escau, de les seves seccions, dues com a màxim, i els magistrats d'aquesta sala o sales que siguin necessaris per completar un total de cinc membres.

Si la sala o les sales contencioses administratives tenen més d'una secció, la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia ha d'establir per a cada any judicial el torn d'acord amb el qual els presidents de secció han d'ocupar els llocs de la secció regulada en aquest apartat. També l'ha d'establir entre tots els magistrats que prestin servei a la sala o sales.

4. Pel que fa a terminis, procediment per a la substanciació d'aquest recurs i efectes de la sentència, regeix el que estableixen els articles 97 i 98 amb les adaptacions necessàries.

SECCIÓ 5a RECURSOS DE CASSACIÓ EN INTERÈS DE LA LLEI

Article 100.

1. Les sentències dictades en única instància pels jutges de les sales contencioses administratives i les pronunciades per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia i de l'Audiència Nacional, que no siguin susceptibles dels recursos de cassació a què es refereixen les dues seccions anteriors, poden ser impugnades per l'Administració pública territorial que tingui interès legítim en l'afer i per les entitats o les corporacions que exerceixin la representació i la defensa d'interessos de caràcter general o corporatiu i que tinguin interès legítim en l'afer, pel ministeri fiscal i per l'Administració General de l'Estat, en interès de la llei, mitjançant un recurs de cassació, quan estimin greument danyosa per a l'interès general i errònia la resolució dictada.

2. Es pot enjudiciar únicament mitjançant aquest recurs la interpretació i l'aplicació correctes de normes emanades de l'Estat que hagin estat determinants de la decisió recorreguda.

3. El recurs s'ha d'interposar en el termini de tres mesos, directament davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant un escrit raonat en què s'ha de fixar la doctrina legal que es postuli, i s'hi ha d'adjuntar una còpia certificada de la sentència impugnada en què ha de constar la data de la notificació. Si no es compleixen aquests requisits o el recurs és extemporani, se n'ha d'ordenar l'arxiu definitivament.

4. Interposat el recurs dins el termini i en la forma escaient, el Tribunal Suprem ha de reclamar les interlocutòries originals a l'òrgan jurisdiccional sentenciador i ordenar que se citin tots els que en van ser part perquè en el termini de quinze dies compareguin en el recurs.

5. De l'escrit d'interposició del recurs, se n'ha de traslladar i se n'ha de lliurar una còpia, a les parts comparegudes perquè en el termini de trenta dies formulin les alegacions que estimin procedents; mentrestant s'han de posar de manifest les actuacions a la Secretaria. Aquest trasllat s'entén sempre amb el defensor de l'Administració quan no sigui recurrent.

6. Una vegada transcorregut el termini d'alegacions, s'hagin presentat escrits o no, i amb l'audiència prèvia del ministeri fiscal pel termini de deu dies, el Tribunal Suprem ha de dictar sentència. S'ha de donar

caràcter preferent a la tramitació i la resolució d'aquests recursos.

7. La sentència que es dicti ha de respectar, en tot cas, la situació jurídica particular derivada de la sentència recorreguda i, quan sigui estimatòria, ha de fixar la doctrina legal. En aquest cas, s'ha de publicar al «Butlletí Oficial de l'Estat», i a partir d'aquesta publicació vincula tots els jutges i tribunals inferiors en grau d'aquest ordre jurisdiccional.

Article 101.

1. Les sentències dictades en única instància pels jutges contenciosos administratius contra les quals no es pot interposar el recurs que preveu l'article anterior poden ser impugnades per l'Administració pública territorial que tingui interès legítim en l'afer i per les entitats o les corporacions que exerceixin la representació i la defensa d'interessos de caràcter general o corporatiu i que tinguin interès legítim en l'afer, pel ministeri fiscal i per l'Administració de la comunitat autònoma, en interès de la llei, mitjançant un recurs de cassació, quan estimin greument danyosa per a l'interès general i errònia la resolució dictada.

2. Unicament es pot enjudiciar mitjançant aquest recurs la interpretació i l'aplicació correctes de normes emanades de la comunitat autònoma que hagin estat determinants de la decisió recorreguda.

3. D'aquest recurs de cassació en interès de la llei en coneix la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia i, quan n'hi hagi més d'una, la secció de la sala que tingui la seu en el tribunal a què es refereix l'article 99.3.

4. Pel que fa als terminis, el procediment per a la substanciació d'aquest recurs i els efectes de la sentència, regeix el que estableix l'article anterior amb les adaptacions necessàries. La publicació de la sentència, si s'escau, ha de tenir lloc al «Butlletí Oficial» de la comunitat autònoma i, a partir d'aquesta publicació, vincula tots els jutges contenciosos administratius amb seu al territori on estén la jurisdicció el Tribunal Superior de Justícia.

SECCIÓ 6a RECURS DE REVISIÓ

Article 102.

1. La revisió d'una sentència ferma és procedent:

- Si després de pronunciada es recobren documents decisius, no aportats per una causa de força major o per obra de la part a favor de la qual s'hagi dictat.
- Si s'ha dictat en virtut de documents que, en el moment de dictar la sentència, una de les parts ignorava que havien estat reconeguts i declarats falsos o la falsedat dels quals es reconeix o es declara després.
- Si, havent-se dictat en virtut d'una prova testifical, els testimonis han estat condemnats per fals testimoni donat en les declaracions que van servir de fonament a la sentència.
- Si s'ha dictat sentència en virtut de suborn, prevaricació, violència o una altra maquinació fraudulenta.

2. Pel que fa a terminis, procediment i efectes de les sentències dictades en aquest recurs, regeixen les disposicions de la llei d'enjudiciament civil. No obstant això, només és procedent que tingui lloc la vista quan ho demanin totes les parts o la Sala ho estimi necessari.

3. El recurs de revisió en matèria de responsabilitat comptable és procedent en els casos que estableix la llei de funcionament del Tribunal de Comptes.

CAPÍTOL IV

Execució de sentències

Article 103.

1. La potestat de fer executar les sentències i altres resolucions judicials correspon exclusivament als jutjats i els tribunals d'aquest ordre jurisdiccional, i el seu exercici és competència del qui hagi conegut de l'afer en primera o única instància.

2. Les parts estan obligades a complir les sentències en la forma i els termes que s'hi consignin.

3. Totes les persones i les entitats públiques i privades estan obligades a prestar la col·laboració que els requereixin els jutges i els tribunals contenciosos administratius per a l'execució deguda i completa del que s'ha resolt.

4. Són nuls de ple dret els actes i les disposicions contraris als pronunciaments de les sentències, que es dictin amb la finalitat d'eludir-ne el compliment.

5. L'òrgan jurisdiccional a qui correspongui l'execució de la sentència ha de declarar, a instància d'una de les parts, la nul·litat dels actes i les disposicions a què es refereix l'apartat anterior, pels tràmits que preveuen els apartats 2 i 3 de l'article 109, llevat que no tingui competència per fer-ho d'acord amb el que disposa aquesta Llei.

Article 104.

1. Després que sigui ferma una sentència, s'ha de comunicar en el termini de deu dies a l'òrgan que ha portat a terme l'activitat objecte del recurs, per tal que, una vegada justificada la recepció de la comunicació en el mateix termini, la porti a efecte i practiqui el que exigeix el compliment de les declaracions que contingui la decisió i en el mateix termini indiqui l'òrgan responsable del compliment.

2. Transcorreguts dos mesos a partir de la comunicació de la sentència o el termini que fixa per al compliment de la decisió d'acord amb l'article 71.1.c), qualsevol de les parts i les persones afectades pot instar-ne l'execució forçosa.

3. Atenent la naturalesa del que s'hagi reclamat i l'efectivitat de la sentència, aquesta pot fixar un termini inferior per al compliment, quan el que disposa l'apartat anterior el faci ineficax o causi un perjudici greu.

Article 105.

1. No es pot suspendre el compliment ni declarar la inexecució total o parcial de la decisió.

2. Si concorren causes d'impossibilitat material o legal d'executar una sentència, l'òrgan obligat a acomplir-la ho ha de manifestar a l'autoritat judicial mitjançant el representant processal de l'Administració, dins el termini que preveu l'apartat segon de l'article anterior, a fi que, amb audiència de les parts i de qui consideri interessats, el jutge o el tribunal apreciï la concurrència o no de les causes esmentades i adopti les mesures necessàries que assegurin una major efectivitat de l'executòria, i fixi si s'escau la indemnització procedent per la part en què no pugui ser objecte de compliment ple.

3. Són causes d'utilitat pública o d'interès social per expropiar els drets o els interessos legítims reconeguts davant l'Administració en una sentència ferma el perill cert d'alteració greu del lliure exercici dels drets i les llibertats dels ciutadans, el temor fonamentat de guerra o el trencament de la integritat del territori nacional. La declaració de la concurrència d'alguna d'aquestes causes, l'ha de fer el Govern de la nació; també pot efec-

tuar-la el Consell de Govern de la comunitat autònoma quan es tracti d'un perill cert d'alteració greu del lliure exercici dels drets i les llibertats dels ciutadans i l'acte, l'activitat o la disposició impugnats vingui dels òrgans de l'Administració d'aquesta comunitat o de les entitats locals del seu territori, així com de les entitats de dret públic i les corporacions que depenguin de l'una i de les altres.

La declaració de concurrència d'alguna de les causes esmentades en el paràgraf anterior s'ha de fer dins els dos mesos següents a la comunicació de la sentència. El jutge o el tribunal de qui sigui competència l'execució ha d'assenyalar, pel tràmit dels incidents, la indemnització corresponent i, si la causa al·legada és el perill cert d'alteració greu del lliure exercici dels drets i les llibertats dels ciutadans, ha d'apreciar, a més, la concurrència d'aquest motiu.

Article 106.

1. Quan l'Administració sigui condemnada a pagar una quantitat líquida, l'òrgan encarregat del seu compliment ha d'acordar el pagament amb càrrec al crèdit corresponent del seu pressupost, que sempre té la consideració d'ampliable. Si per al pagament cal fer una modificació pressupostària, s'ha de concloure el procediment corresponent dins els tres mesos següents al dia de la notificació de la resolució judicial.

2. A la quantitat a què es refereix l'apartat anterior, s'hi ha d'afegir l'interès legal dels diners, calculats des de la data de notificació de la sentència dictada en única o primera instància.

3. No obstant el que disposa l'article 104.2, transcorreguts tres mesos des que la sentència ferma sigui comunicada a l'òrgan que l'hagi d'acomplir, es pot instar l'execució forçosa. En aquest cas, l'autoritat judicial, escoltat l'òrgan encarregat de fer-la efectiva, pot incrementar de dos punts l'interès legal a meritjar, sempre que apreciï falta de diligència en el compliment.

4. Si l'Administració condemnada a pagar una quantitat estima que el compliment de la sentència ha de produir un trastorn greu a la seva hisenda, ho ha de posar en coneixement del jutge o el tribunal juntament amb una proposta raonada perquè, escoltades les parts, es resolgui sobre la forma d'executar la sentència de manera que sigui menys costosa.

5. El que disposen els apartats anteriors també és aplicable en els supòsits en què es porti a efecte l'execució provisional de les sentències d'acord amb aquesta Llei.

6. Qualsevol de les parts pot sol·licitar que la quantitat a satisfer es compensi amb crèdits que l'Administració estableixi contra el recurrent.

Article 107.

1. Si la sentència ferma anul·la totalment o parcialment l'acte impugnat, el jutge o el tribunal ha de disposar, a instància d'una de les parts, la inscripció de la sentència als registres públics a què hagi tingut accés l'acte anul·lat, així com la seva publicació als diaris oficials o privats, si concorre una causa suficient per fer-ho, a costa de la part executada. Quan la publicació sigui en diaris privats, s'ha d'acreditar davant l'òrgan jurisdiccional un interès públic que ho justifiqui.

2. Si la sentència anul·la totalment o parcialment una disposició general o un acte administratiu que afecti una pluralitat indeterminada de persones, l'òrgan judicial ha d'ordenar-ne la publicació en un diari oficial en el termini de deu dies a comptar des de la fermesa de la sentència.

Article 108.

1. Si la sentència condemna l'Administració a portar a terme una determinada activitat o a dictar un acte, el jutge o el tribunal pot, en cas d'incompliment:

a) Executar la sentència per mitjà dels seus propis mitjans o requerint la col·laboració de les autoritats i els agents de l'Administració condemnada o, en el seu defecte, d'altres administracions públiques, amb observança dels procediments establerts a aquest efecte.

b) Adoptar les mesures necessàries perquè la sentència adquireixi l'eficàcia que, si s'escau, seria inherent a l'acte omès, entre les quals s'inclou l'execució subsidiària amb càrrec a l'Administració condemnada.

2. Si l'Administració porta a terme alguna activitat que contravé els pronunciaments de la decisió, el jutge o el tribunal, a instància dels interessats, ha de procedir a reposar la situació a l'estat exigint per la decisió i ha de determinar els danys i els perjudicis que ocasioni l'incompliment.

Article 109.

1. L'Administració pública, les altres parts processals i les persones afectades per la decisió, mentre no consti en actuacions judicials l'execució total de la sentència, poden promoure incident per decidir, sense contrariar el contingut de la decisió, les qüestions que es plantegin en l'execució, i especialment les següents:

a) Òrgan administratiu que s'ha de responsabilitzar d'executar les actuacions.

b) Termini màxim per al compliment, atenent a les circumstàncies que concorrin.

c) Mitjans amb què s'ha de portar a efecte i procediment a seguir.

2. De l'escrit que planteja la qüestió incidental, se n'ha de donar trasllat a les parts perquè, en un termini comú que no ha de superar els vint dies, alleguin el que estimin procedent.

3. Evacuat el trasllat o transcorregut el termini a què es refereix l'apartat anterior, el jutge o el tribunal ha de dictar interlocutòria, en el termini de deu dies, en què ha de decidir la qüestió sobre plantejada.

Article 110.

1. En matèria tributària i de personal al servei de l'Administració pública, els efectes d'una sentència ferma que hagi reconegut una situació jurídica individualitzada en favor d'una persona o de diverses es poden estendre a altres, en execució de la sentència, quan concorrin les circumstàncies següents:

a) Que els interessats es trobin en idèntica situació jurídica que els afavorits per la sentència.

b) Que el jutge o el tribunal sentenciador també sigui competent, per raó del territori, per conèixer de les seves pretensions de reconeixement de l'esmentada situació individualitzada.

c) Que sol·licitin l'extensió dels efectes de la sentència en el termini d'un any des de l'última notificació d'aquesta als qui van ser part en el procés. Si s'ha interposat recurs en interès de la llei o de revisió, aquest termini s'ha de comptar des de l'última notificació de la resolució que hi posi fi.

2. La sol·licitud s'ha de dirigir a l'Administració demandada. Si transcorren tres mesos sense que es notifiqui cap resolució o quan l'Administració denegui la sol·licitud de manera expressa, es pot comparèixer sense cap altre tràmit al jutge o el tribunal de l'execució en el termini de dos mesos a comptar del transcurs del termini abans indicat o des de l'endemà de la notificació de la resolució denegatòria.

3. La petició a l'òrgan jurisdiccional s'ha de formular en un escrit raonat al qual s'ha d'adjuntar el document o els documents que acreditin la identitat de situacions, i se substancia pels tràmits establerts per als incidents, però sense que sigui procedent que tinguin lloc una vista.

4. Abans de resoldre, el jutge o el tribunal de l'execució ha de demanar de l'Administració les actuacions referents a l'incident plantejat i, si es reben en els vint dies següents, ha d'ordenar que es posin de manifest a les parts pel termini comú de tres dies. Si no és així, ha de resoldre per mitjà d'interlocutòria, en la qual no es pot reconèixer una situació jurídica diferent de la definida en la sentència ferma de què es tracta.

5. L'incident s'ha de desestimar, en tot cas, quan hi hagi cosa jutjada, o quan la doctrina que determini la sentència l'extensió de la qual es postuli sigui contrària a la jurisprudència del Tribunal Suprem o a la doctrina establerta pels tribunals superiors de justícia en el recurs a què es refereix l'article 99. Si hi ha pendent un recurs de revisió o un recurs de cassació en interès de la llei, la decisió de l'incident queda en suspens fins que no es resolgui el recurs esmentat.

Article 111.

Quan s'hagi acordat suspendre la tramitació d'un o més recursos d'acord amb el que preveu l'article 37.2, els recurrents afectats per la suspensió poden demanar al jutge o el tribunal de l'execució que estengui a favor seu els efectes de la sentència o les sentències fermes dictades en els recursos resolts, d'acord amb el que estableixen els apartats 3, 4 i 5 de l'article anterior en tot allò que siguin aplicables.

Article 112.

Transcorreguts els terminis assenyalats per al compliment total de la sentència, el jutge o el tribunal ha d'adoptar, amb l'audiència prèvia de les parts, les mesures necessàries per aconseguir l'efectivitat del que s'ha enviat, i singularment, amb l'avertiment previ, pot:

a) Imposar multes coercitives de 25.000 a 250.000 pessetes a les autoritats, als funcionaris o als agents que incompleixin els requeriments del jutjat o de la sala, i també reiterar aquestes multes fins a la completa execució de la decisió judicial, sens perjudici d'altres responsabilitats patrimonials que siguin procedents. A la imposició d'aquestes multes és aplicable el que preveu l'article 48.

b) Deducir el testimoni oportú de particulars per exigir la responsabilitat criminal que pugui correspondre.

Article 113.

1. Transcorregut el termini d'execució que s'hagi fixat en l'acord a què es refereix l'article 77.3, qualsevol de les parts pot instar-ne l'execució forçosa.

2. Si no s'ha fixat un termini per al compliment de les obligacions derivades de l'acord, la part perjudicada pot requerir a l'altra el compliment, i transcorreguts dos mesos pot procedir a instar-ne l'execució forçosa.

TÍTOL V

Procediments especials

CAPÍTOL I

Procediment per a la protecció dels drets fonamentals de la persona

Article 114.

1. El procediment d'empara judicial de les llibertats i els drets, que preveu l'article 53.2 de la Constitució

espanyola, s'ha de regir, en l'ordre contenciós administratiu, pel que disposa aquest capítol i, en el que no prevegi, per les normes generals d'aquesta Llei.

2. Es poden fer valer en aquest procés les previsions a què es refereixen els articles 31 i 32, sempre que tinguin com a finalitat la de restablir o preservar els drets o les llibertats per raó dels quals el recurs hagi estat formulat.

3. A tots els efectes, la tramitació d'aquests recursos té caràcter preferent.

Article 115.

1. El termini per interposar aquest recurs és de deu dies, que es computen, segons els casos, des de l'endemà de la notificació de l'acte, la publicació de la disposició impugnada, el requeriment per al cessament de la via de fet, o el transcurs del termini fixat per a la resolució, sense cap altre tràmit. Quan la lesió del dret fonamental tingui l'origen en la inactivitat administrativa, o s'hagi interposat potestativament un recurs administratiu o, tractant-se d'una actuació en via de fet, no s'hagi formulat el requeriment, el termini de deu dies s'inicia quan hagin transcorregut vint dies des de la reclamació, la presentació del recurs o l'inici de l'actuació administrativa en via de fet, respectivament.

2. En l'escrit d'interposició, hi ha de constar de manera precisa i clara el dret o els drets la tutela dels quals es pretén i, de manera concisa, els arguments substancials en què es fonamenta el recurs.

Article 116.

1. El mateix dia de la presentació del recurs o l'endemà s'ha de requerir amb caràcter urgent l'òrgan administratiu corresponent, adjuntant-hi una còpia de l'escrit d'interposició, perquè en el termini màxim de cinc dies, a comptar de la recepció del requeriment, remeti l'expedient juntament amb els informes i les dades que es consideri procedents, amb l'avertiment de tot allò que estableix l'article 48.

2. En remetre l'expedient, l'òrgan administratiu ho ha de comunicar a tots el que hi constin com a interessats, adjuntant-hi la còpia de l'escrit d'interposició i citant-los perquè puguin comparèixer com a demandats davant el jutjat o la sala en el termini de cinc dies.

3. L'Administració, amb la tramesa de l'expedient, i els altres demandats, en comparèixer, poden sol·licitar raonadament la inadmissió del recurs i que tingui lloc la compareixença a què es refereix l'article 117.2.

4. La falta de tramesa de l'expedient administratiu dins el termini que preveu l'apartat anterior no suspèn el curs de les actuacions judicials.

5. Si l'expedient administratiu es rep al jutjat o a la sala una vegada transcorregut el termini que estableix l'apartat 1 d'aquest article, s'ha de posar de manifest a les parts pel termini de quaranta i vuit hores, en el qual poden fer alegacions, sense alterar el curs del procediment.

Article 117.

1. Una vegada rebut l'expedient o transcorregut el termini per a la seva tramesa i, si s'escau, el de la citació a compareixença als altres interessats, l'òrgan jurisdiccional, l'endemà, ha de dictar una interlocutòria on mani que se segueixin les actuacions o comuniqui a les parts el motiu en què es pugui fonamentar la inadmissió del procediment.

2. En el supòsit de possibles motius d'inadmissió del procediment, s'han de convocar les parts i el ministeri

fiscal a una compareixença, que ha de tenir lloc abans que transcorrin cinc dies, en què se'ls ha d'escoltar sobre si és procedent tramitar el recurs tal com que preveu aquest capítol.

3. L'endemà, l'òrgan jurisdiccional ha de dictar interlocutòria en que mani prosseguir les actuacions per aquest tràmit o n'acordi la inadmissió per inadequació del procediment.

Article 118.

Una vegada acordada la prossecució del procediment especial d'aquest capítol, s'han de es posar de manifest al recurrent l'expedient i les altres actuacions perquè en el termini improrrogable de vuit dies pugui formalitzar la demanda i adjuntar-hi els documents.

Article 119.

Formalitzada la demanda, se n'ha de tralladar al ministeri fiscal i a les parts demandades perquè, en vista de l'expedient, presentin les seves alegacions en el termini comú i improrrogable de vuit dies i hi adjuntin els documents que considerin oportuns.

Article 120.

Evacuat el tràmit d'alegacions o transcorregut el termini per efectuar-les, l'endemà a l'òrgan jurisdiccional ha de decidir sobre la recepció a prova, d'acord amb les normes generals que estableix aquesta Llei, i sens perjudici del que disposa l'article 57. El període probatori no pot ser en cap cas superior a vint dies comuns per a la seva proposició i pràctica.

Article 121.

1. Finalitzades les actuacions, l'òrgan jurisdiccional ha de dictar sentència en el termini de cinc dies.

2. La sentència ha d'estimar el recurs quan la disposició, l'actuació o l'acte incorrin en qualsevol infracció de l'ordenament jurídic, fins i tot la desviació de poder, i com a conseqüència d'aquesta vulnerin un dret dels susceptibles d'empara.

3. Contra les sentències dels jutjats contenciosos administratius sempre és procedent l'apel·lació pel que fa a un sol efecte.

Article 122.

1. En cas de prohibició o de proposta de modificació de reunions previstes a la Llei orgànica reguladora del dret de reunió que no siguin acceptades pels promotors, aquests poden interposar recurs contenciós administratiu davant el tribunal competent. El recurs s'ha d'interposar dins les quaranta-vuit hores següents a la notificació de la prohibició o la modificació, i els promotors han de traslladar una còpia degudament autoritzada de l'escrit del recurs a l'autoritat governativa, per tal que aquesta trameti immediatament l'expedient.

2. El tribunal, en el termini improrrogable de quatre dies, i posant de manifest l'expedient, si l'ha rebut, ha de convocar el representant legal de l'Administració, el ministeri fiscal i els recurrents o la persona que aquests designin com a representant, a una audiència on, de manera contradictòria, ha d'escoltar tots els qui hi hagin comparegut i emetre resolució sense recurs ulterior.

3. La decisió que s'adopti només pot mantenir o revocar la prohibició o les modificacions proposades.

CAPÍTOL II

Qüestió d'il·legalitat

Article 123.

1. El jutge o el tribunal ha de plantejar, mitjançant interlocutòria, la qüestió d'il·legalitat que preveu l'article 27.1 dins els cinc dies següents al dia en què consti a les actuacions la fermesa de la sentència. La qüestió s'ha de cenyir exclusivament al precepte o els preceptes reglamentaris la declaració d'il·legalitat dels quals hagi servit de base per a l'estimació de la demanda. Contra la interlocutòria de plantejament no es pot presentar cap recurs.

2. En aquesta interlocutòria s'ha d'acordar de citar les parts perquè, en el termini de quinze dies, puguin comparèixer i formular alegacions davant el tribunal competent per decidir sobre la qüestió. Transcorregut aquest termini, no s'admet la compareixença.

Article 124.

1. El jutge o el tribunal que hagi plantejat la qüestió ha de trametre urgentment, juntament amb la certificació de la interlocutòria de plantejament, una còpia testimonijada de les principals actuacions judicials i de l'expedient administratiu.

2. El plantejament de la qüestió s'ha de publicar al mateix diari oficial en què hagi estat publicada la disposició qüestionada.

Article 125.

1. A l'escrit de compareixença i alegacions, s'hi pot adjuntar la documentació que s'estimi oportuna per enjudiciar la legalitat de la disposició qüestionada.

2. Finalitzat el termini per comparèixer i presentar alegacions, el procediment s'ha de declarar conclús. La sentència s'ha de dictar dins el termini dels deu dies següents a la declaració esmentada. No obstant això, el tribunal pot rebutjar, en tràmit d'admissió, mitjançant interlocutòria i sense necessitat d'audiència de les parts, la qüestió d'il·legalitat quan hi manquin les condicions processals.

3. El termini per dictar sentència queda interromput si, per proveir millor, el tribunal acorda reclamar l'expedient d'elaboració de la disposició qüestionada o efectuar alguna prova d'ofici. En aquests casos, s'ha d'acordar escoltar les parts, pel termini comú de tres dies, sobre l'expedient o el resultat de la prova.

Article 126.

1. La sentència ha d'estimar o desestimar parcialment o totalment la qüestió, llevat que manqui algun requisit processal inesmorable; en aquest cas, l'ha de declarar inadmissible.

2. A la qüestió d'il·legalitat, s'ha d'aplicar el que disposen per al recurs directe contra disposicions generals els articles 33.3, 66, 70, 71.1.a), 71.2, 72.2 i 73. També s'han de publicar les sentències fermes que desestimïn la qüestió.

3. Una vegada s'hagi dictat sentència ferma que resolgui la qüestió d'il·legalitat, s'ha de comunicar al jutge o al tribunal que l'hagi plantejada.

4. Quan la qüestió d'il·legalitat tingui una transcendència especial per al desenvolupament d'altres proce-

diments, ha de ser objecte de tramitació i resolució preferent.

5. La sentència que resolgui la qüestió d'il·legalitat no afecta la situació jurídica concreta derivada de la sentència dictada pel jutge o el tribunal que l'hagi plantejada.

CAPÍTOL III

Procediment en els casos de suspensió administrativa prèvia d'acords

Article 127.

1. En els casos en què, d'acord amb les lleis, la suspensió administrativa d'actes o acords de corporacions o entitats públiques hagi d'anar seguida de la impugnació o el trasllat d'aquells actes o acords davant la jurisdicció contenciosa administrativa, s'ha de procedir d'acord amb el que disposa aquest precepte.

2. En el termini de deu dies a comptar de l'endemà de la data en què s'hagi dictat l'acte de suspensió o que estableixi la Llei, s'ha d'interposar el recurs contenciós administratiu mitjançant un escrit fonamentat, o s'ha de traslladar directament l'acord suspès a l'òrgan jurisdiccional, segons sigui procedent, al qual s'ha d'adjuntar la còpia de l'acte esmentat de suspensió.

3. Una vegada interposat el recurs o traslladat l'acord suspès, l'òrgan jurisdiccional ha de requerir la corporació o l'entitat que l'hagi dictat perquè en el termini de deu dies trameti l'expedient administratiu, allegui el que consideri convenient en defensa seva i ho notifiqui als que tinguin un interès legítim a mantenir o anul·lar l'existència del procediment, a efectes que compareguin davant l'òrgan jurisdiccional en el termini de deu dies.

4. Rebut l'expedient administratiu, l'òrgan jurisdiccional l'ha de posar de manifest juntament amb les actuacions als que hagin comparegut en el procediment, i els ha de convocar per a la vista, que ha de tenir lloc com a mínim al cap de deu dies que s'hagi posat de manifest l'expedient.

5. L'òrgan jurisdiccional pot substituir motivadament el tràmit de vista pel d'alegacions escrites, que s'ha de presentar en el termini comú dels deu dies següents a la notificació de la interlocutòria en què així s'acordi. També pot obrir un període de prova, per proveir millor, per un termini no superior a quinze dies.

6. Quan ha tingut lloc la vista o s'han deduït les alegacions a què es refereixen els apartats anteriors, s'ha de dictar sentència per la qual s'anulli o confirmi l'acte o l'acord objecte del recurs, i disposar el que sigui procedent quant a la suspensió.

TÍTOL VI

Disposicions comunes als títols IV i V

CAPÍTOL I

Terminis

Article 128.

1. Els terminis són improrrogables i, una vegada transcorreguts, el dret es considera caducat i perdut el tràmit que s'hagi deixat d'utilitzar. No obstant això, s'admet l'escrit que sigui procedent, i produeix els seus efectes legals, si es presenta el dia en què es notifiqui la interlocutòria, llevat que es tracti de terminis per preparar o interposar recursos.

2. Durant el mes d'agost no corre el termini per interposar el recurs contenciós administratiu ni cap altre termini dels que preveu aquesta Llei excepte per al procediment per a la protecció dels drets fonamentals en què el mes d'agost té caràcter d'hàbil.

3. En casos d'urgència, o quan les circumstàncies del cas ho facin necessari, les parts poden sol·licitar a l'òrgan jurisdiccional que habiliti els dies inhàbils en el procediment per a la protecció dels drets fonamentals o en l'incident de suspensió o d'adopció d'altres mesures cautelars. El jutge o el tribunal ha d'escoltar les altres parts i resoldre per interlocutòria en el termini de tres dies, i acordar-ne en tot cas l'habilitació quan la denegació pugui causar perjudicis irreversibles.

CAPÍTOL II

Mesures cautelars

Article 129.

1. Els interessats poden sol·licitar en qualsevol estat del procés l'adopció de totes les mesures que assegurin l'efectivitat de la sentència.

2. Si s'impugna una disposició general, i se sol·licita la suspensió de la vigència dels preceptes impugnats, la petició s'ha de fer en l'escrit d'interposició o en el de demanda.

Article 130.

1. Amb l'avaluació prèvia circumstanciada de tots els interessos en conflicte, la mesura cautelar es pot acordar únicament quan l'execució de l'acte o l'aplicació de la disposició puguin fer perdre la finalitat legítima en el recurs.

2. La mesura cautelar es pot denegar quan se'n pugui derivar una pertorbació greu dels interessos generals o de tercers que el jutge o el tribunal ha de ponderar en forma circumstanciada.

Article 131.

L'incident cautelar s'ha de substanciar en una peça separada, amb l'audiència de la part contrària, en un termini que no pot ser superior a deu dies, i ha de ser resolt per interlocutòria dins els cinc dies següents. Si l'Administració demandada encara no ha comparegut, l'audiència s'ha d'entendre amb l'òrgan autor de l'activitat impugnada.

Article 132.

1. Les mesures cautelars regeixen fins que es dicti sentència ferma que posi fi al procediment en què s'hagin acordat, o fins que aquest procediment finalitzi per qualsevol de les causes que preveu aquesta Llei. No obstant això, poden ser modificades o revocades durant el curs del procediment si canvien les circumstàncies en virtut de les quals s'han adoptat.

2. No es poden modificar ni revocar les mesures cautelars per raó dels diferents avenços que es vagin fent durant el procés respecte de l'anàlisi de les qüestions formals o de fons que configuren el debat, ni tampoc per raó de la modificació dels criteris de valoració que el jutge o el tribunal hagi aplicat als fets en decidir l'incident cautelar.

Article 133.

1. Quan de la mesura cautelar, se'n puguin derivar perjudicis de qualsevol naturalesa, es poden acordar les mesures adequades per evitar o paliar aquests perjudicis. També es pot exigir la presentació de caució o de garantia suficient per respondre'n.

2. La caució o la garantia es pot constituir en qualsevol de les formes admeses en dret. La mesura cautelar acordada no s'ha de portar a efecte fins que la caució o la garantia estigui constituïda i acreditada en actuacions judicials, o fins que consti el compliment de les mesures acordades per evitar o paliar els perjudicis a què es refereix l'apartat precedent.

3. Una vegada aixecada la mesura per sentència o per qualsevol altra causa, l'Administració, o la persona que pretengui tenir dret a indemnització dels danys soferts, pot sol·licitar-la davant el mateix òrgan jurisdiccional pel tràmit dels incidents, dins l'any següent a la data de l'aixecament. Si no es formula la sol·licitud dins el termini esmentat, s'hi renuncia o no se n'acredita el dret, la garantia constituïda s'ha de cancel·lar.

Article 134.

1. La interlocutòria que acordi la mesura s'ha de comunicar a l'òrgan administratiu corresponent, el qual ha de disposar-ne el compliment immediat, per a la qual cosa és aplicable el que disposa el capítol IV del títol IV, llevat de l'article 104.2.

2. La suspensió de la vigència de disposicions de caràcter general ha de ser publicada d'acord amb el que disposa l'article 107.2. El mateix s'ha d'observar quan la suspensió es refereixi a un acte administratiu que afecti una pluralitat indeterminada de persones.

Article 135.

El jutge o el tribunal, ateses les circumstàncies d'urgència especial que concorrin en el cas, ha d'adoptar la mesura sense escoltar la part contrària. Contra aquesta interlocutòria no es pot presentar cap recurs. En la mateixa resolució, el jutge o el tribunal ha de convocar les parts a una compareixença, que s'ha de fer dins els tres dies següents, sobre l'aixecament, el manteniment o la modificació de la mesura adoptada. Celebrada la compareixença, el jutge o el tribunal ha de dictar interlocutòria, la qual es pot recórrer d'acord amb les regles generals.

Article 136.

1. En els supòsits dels articles 29 i 30, s'ha d'adoptar la mesura cautelar excepte si s'aprecia de manera evident que no es donen les situacions que preveuen els articles esmentats o que la mesura ocasioni una pertorbació greu dels interessos generals o de tercers, que el jutge ha de ponderar de forma circumstanciada.

2. En els casos de l'apartat anterior, les mesures també es poden sol·licitar abans de la interposició del recurs, i s'han de tramitar d'acord amb el que disposa l'article precedent. En aquest cas, l'interessat ha de demanar-ne la ratificació en interposar el recurs, cosa que s'ha de fer inexcusablement en el termini de deu dies a comptar de la notificació de l'adopció de les mesures cautelars. En els tres dies següents s'ha de convocar la compareixença a què fa referència l'article anterior.

Si no s'interposa el recurs, queden automàticament sense efecte les mesures acordades, i el sol·licitant ha d'indemnitzar pels danys i els perjudicis que la mesura cautelar hagi produït.

CAPÍTOL III

Incidents i invalidesa d'actes processals

Article 137.

Totes les qüestions incidentals que se suscitin en el procés s'han de substanciar en una peça separada i sense suspendre el curs de les interlocutòries.

Article 138.

1. Quan s'allegui que algun dels actes de les parts no reuneix els requisits que estableix aquesta Llei, la que es trobi en aquest supòsit pot esmenar el defecte o oposar el que consideri pertinent dins els deu dies següents de la notificació de l'escrit que contingui l'al·legació.

2. Quan l'òrgan jurisdiccional, d'ofici, aprecii l'existència d'algun defecte esmenable, ha de dictar provisió en què el ressenyi i atorgui el termini esmentat per fer l'esmena, amb suspensió, si s'escau, del que s'hagi fixat per dictar sentència.

3. Només quan el defecte no es pugui esmenar o no s'esmeni degudament dins el termini, es pot decidir el recurs fonamentat en aquest defecte.

CAPÍTOL IV

Costes processals

Article 139.

1. En primera o única instància, l'òrgan jurisdiccional, en dictar sentència o en resoldre per interlocutòria els recursos o els incidents que es promogui davant seu, ha d'imposar les costes, motivant-ho degudament, a la part que sostingui la seva acció o interposi els recursos amb mala fe o temeritat.

No obstant el que disposa el paràgraf anterior, s'imposen les costes a la part les pretensions de la qual hagin estat desestimades quan si no es fes així el recurs perdria la seva finalitat.

2. En la resta d'instàncies o graus, s'imposen al recurrent si es desestima totalment el recurs, llevat que l'òrgan jurisdiccional, motivant-ho degudament, aprecii la concurrència de circumstàncies que en justifiquin la no-imposició.

3. La imposició de les costes pot ser a la totalitat, a una part o fins a una xifra màxima.

4. Per a l'exacció de les costes imposades a particulars, l'Administració creditora ha d'utilitzar el procediment de constrenyiment, a falta de pagament voluntari.

5. En cap cas no es poden imposar les costes al ministeri fiscal.

6. Les costes causades en les interlocutòries són regulades i taxades segons el que disposat la Llei d'enjudiciament civil.

Disposició addicional primera. *Territoris històrics i Comissió Arbitral del País Basc.*

1. A la Comunitat Autònoma del País Basc, la referència de l'apartat 2 de l'article 1 d'aquesta Llei inclou les diputacions forals i l'Administració institucional que en depèn. Així mateix, la referència de l'apartat 3, lletra a), de l'article 1 inclou els actes i les disposicions en matèria de personal i gestió patrimonial subjectes al dret públic adoptats pels òrgans competents de les juntes generals dels territoris històrics.

2. No correspon a la jurisdicció contenciosa administrativa el coneixement de les decisions o resolucions dictades per la Comissió Arbitral a què es refereix l'article 39 de l'Estatut d'autonomia del País Basc.

Disposició addicional segona. *Actualització de quanties.*

El Govern queda autoritzat per actualitzar cada cinc anys les quanties assenyalades en aquesta Llei, amb l'informe previ del Consell General del Poder Judicial i del Consell d'Estat.

Disposició addicional tercera. *Registre de sentències.*

1. Les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia, de l'Audiència Nacional i del Tribunal Suprem han de remetre al Consell General del Poder Judicial, dins els deu dies següents a la seva signatura, el testimoni de les sentències dictades en els processos dels quals coneguin.

2. El Consell General del Poder Judicial ha de constituir, amb les sentències esmentades, un registre les certificacions del qual han de donar fe de tota mena de processos.

Disposició addicional quarta. *Recursos contra determinats actes, resolucions i disposicions.*

Es poden recórrer:

1. Els actes administratius no susceptibles de recurs ordinari dictats pel Banc d'Espanya i les resolucions del ministre d'Economia i Hisenda que resolguin recursos ordinaris contra actes dictats pel Banc d'Espanya, així com les disposicions dictades per l'esmentada entitat, directament, en única instància, davant la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional, de conformitat amb el que disposa la Llei 13/1994, d'1 de juny, d'autonomia del Banc d'Espanya.

2. Els actes administratius no susceptibles de recurs ordinari dictats per la Comissió Nacional del Mercat de Valors i les resolucions del ministre d'Economia i Hisenda que resolguin recursos ordinaris contra actes dictats per la Comissió Nacional del Mercat de Valors, així com les disposicions dictades per aquesta entitat, directament, en única instància, davant la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.

3. Les resolucions del Tribunal de Defensa de la Competència, directament, en única instància, davant la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.

4. Les resolucions de la Junta Arbitral que regula la Llei orgànica 3/1996, de 27 de desembre, de modificació parcial de la Llei orgànica 8/1980, de 22 de setembre, de finançament de les comunitats autònomes, directament, en única instància, davant la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.

5. Els actes administratius dictats per l'Agència de Protecció de Dades, la Comissió del Sistema Elèctric Nacional, la Comissió del Mercat de les Telecomunicacions, el Consell Econòmic i Social, l'Institut «Cervantes», el Consell de Seguretat Nuclear i el Consell d'Universitats, directament, en única instància, davant la Sala Contenciosa Administrativa de l'Audiència Nacional.

Disposició addicional cinquena. *Modificació del text refós de la Llei de procediment laboral.*

L'article 3 del text refós de la Llei de procediment laboral, aprovat mitjançant Reial decret legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, queda redactat de la manera següent:

«1. Els òrgans jurisdiccionals no coneixen de l'ordre social:

a) De la tutela dels drets de llibertat sindical i del dret de vaga relativa als funcionaris públics i al personal a què es refereix l'article 1.3.a) del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors.

b) De les resolucions dictades per la Tresoreria General de la Seguretat Social en matèria de gestió recaptadora o, si s'escau, per les entitats gestores en el supòsit de quotes de recaptació conjunta,

així com de les relatives a les actes de liquidació i d'infracció.

c) De les pretensions que versin sobre la impugnació de les disposicions generals i els actes de les administracions públiques subjectes al dret administratiu en matèria laboral, llevat dels que s'ementen a l'apartat següent.

2. Els òrgans jurisdiccionals de l'ordre social coneixen, en tot cas, i amb la reclamació prèvia en els termes que preveuen els articles 69 a 73 d'aquest text refós, davant l'Administració pública corresponent, de les pretensions sobre:

a) Les resolucions administratives relatives a la imposició de qualsevol sanció per tota mena d'infraccions d'ordre social, amb l'excepció que preveu la lletra b) de l'apartat 1 d'aquest article.

b) Les resolucions administratives relatives a la regulació d'ocupació i actuació administrativa en matèria de trasllats col·lectius.»

Disposició addicional sisena. *Modificació del text articulat de la Llei de bases sobre el procediment econòmic administratiu.*

L'article 40 del text articulat de la Llei de bases 39/1980, de 5 de juliol, sobre el procediment econòmic administratiu, aprovat pel Reial decret legislatiu 2795/1980, de 12 de desembre, queda redactat de la manera següent:

«1. Les resolucions del ministre d'Economia i Hisenda i del Tribunal Econòmic Administratiu Central es poden recórrer per la via contenciosa administrativa davant l'Audiència Nacional, llevat de les resolucions dictades pel Tribunal Econòmic Administratiu Central en matèria de tributs cedits, que es poden recórrer davant el Tribunal Superior de Justícia competent.

2. Les resolucions dictades pels tribunals econòmics administratius regionals i locals que posin fi a la via econòmica administrativa es poden recórrer davant el Tribunal Superior de Justícia competent.»

Disposició transitòria primera. *Afers de la competència dels jutjats contenciosos administratius.*

1. Els processos pendents davant les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia la competència dels quals correspongui, conformement a aquesta Llei, als jutjats contenciosos administratius, es continuen tramitant davant aquestes sales fins a la seva conclusió.

2. Mentre no entrin en funcionament els jutjats contenciosos administratius, les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia exerceixen competència per conèixer dels processos que, d'acord amb aquesta Llei, s'hagin atribuït als jutjats. En aquests casos, el règim de recursos és el que estableix aquesta Llei per a les sentències dictades en segona instància per les sales contencioses administratives dels tribunals superiors de justícia.

Disposició transitòria segona. *Procediment ordinari.*

1. Els recursos contenciosos administratius interposats abans que entri en vigor aquesta Llei es continuen substanciant d'acord amb les normes que regeixin en la data de la seva iniciació.

2. No obstant això, quan el termini per dictar sentència en aquests processos s'hagi iniciat després de

l'entrada en vigor d'aquesta Llei, en la sentència s'ha de fer aplicació del que disposa la secció 8a del capítol I del títol IV. Si s'ha d'aplicar un precepte que impliqui innovació, s'ha d'atorgar a les parts un termini comú extraordinari de deu dies per escoltar-les.

3. També són aplicables les regles de la secció 9a del capítol I del títol IV a tots els recursos contenciosos administratius en què no s'hagi dictat sentència quan entri en vigor aquesta Llei.

Disposició transitòria tercera. *Recursos de cassació.*

1. El règim dels diferents recursos de cassació que regula aquesta Llei és plenament aplicable a les resolucions de les sales contencioses administratives de l'Audiència Nacional i dels tribunals superiors de justícia que es dictin després que hagi entrat en vigor, i també és aplicable a les resolucions de data anterior si en entrar en vigor no han transcorregut els terminis que estableix la normativa precedent per preparar o interposar el recurs de cassació que sigui precedent. En aquest cas, el termini per preparar o interposar el recurs de cassació que correspon d'acord amb aquesta Llei es compta des de la data en què aquesta entri en vigor.

2. Els recursos de cassació preparats abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es regeixen per la legislació anterior.

Disposició transitòria quarta. *Execució de sentències.*

L'execució de les sentències fermes dictades després de l'entrada en vigor d'aquesta Llei s'ha de dur a terme segons el que disposa aquesta Llei. Les sentències dictades abans l'exercició total de les quals no consti en actuacions judicials s'han d'executar en allò que estigui pendent d'acord amb aquesta Llei.

Disposició transitòria cinquena. *Procediment especial per a la protecció dels drets fonamentals de la persona.*

Els recursos interposats en matèria de protecció dels drets fonamentals de la persona abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei es continuen substanciant per les normes que regien a la data de la seva iniciació.

Disposició transitòria sisena. *Qüestió d'il·legalitat.*

La qüestió d'il·legalitat només es pot plantejar en tots els procediments la sentència dels quals adquireixi ferma des de l'entrada en vigor d'aquesta Llei.

Disposició transitòria setena. *Procediment especial en matèria de suspensió administrativa d'acords.*

El règim del procediment especial en els casos de suspensió administrativa d'acords regulat a l'article 127 és aplicable a les impugnacions i als trasllats d'actes suspesos que tinguin lloc després de la seva entrada en vigor, encara que aquests actes hagin estat dictats abans d'aquesta data.

Disposició transitòria vuitena. *Mesures cautelars.*

En els procediments pendents a l'entrada en vigor d'aquesta Llei es poden sol·licitar i acordar les mesures cautelars que preveu el capítol II del títol VI.

Disposició transitòria novena. *Costes processals.*

El règim de costes processals que estableix aquesta Llei és aplicable als processos i als recursos que s'iniciïn o promoguin després que entri en vigor.

Disposició derogatòria primera. *Clàusula general de derogació.*

Queden derogades totes les normes del mateix rang o d'un rang inferior en tot el que s'oposin a aquesta Llei.

Disposició derogatòria segona. *Derogació de normes.*

Queden derogades les disposicions següents:

- a) La Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa de 27 de desembre de 1956.
- b) Els articles 114 i 249 de la Llei 118/1973, de 12 de gener, text refós de la Llei de reforma i desenvolupament agrari.
- c) Els articles 6, 7, 8, 9 i 10 de la Llei 62/1978, de 26 de desembre, de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona.
- d) L'apartat 3 de l'article 110 de la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

Disposició final primera. *Supletorietat de la Llei d'enjudiciament civil.*

En tot el que no preveu aquesta Llei, regeix com a supletòria la Llei d'enjudiciament civil.

Disposició final segona. *Desplegament de la Llei.*

S'autoritza el Govern per dictar totes les disposicions d'aplicació i desplegament d'aquesta Llei que siguin necessàries. En concret, en el termini d'un any a comptar de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, el Govern, a proposta del Consell General del Poder Judicial, ha de regular l'organització i el règim d'accés al Registre que preveu la disposició addicional tercera. Alhora, el Govern ha d'elaborar els programes necessaris per a la instauració dels òrgans unipersonals contenciosos administratius en el període comprès entre el 1998 i el 2000, i correspon al Consell General del Poder Judicial i al Ministeri de Justícia o, si s'escau, a l'òrgan competent de la comunitat autònoma el desplegament i l'execució, dins l'àmbit de les competències respectives.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquesta Llei entra en vigor al cap de cinc mesos de la seva publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat», excepte pel que fa a l'atribució a la jurisdicció social de les matèries compreses en la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 3 de la Llei de procediment laboral, que ho fa al cap d'un any de l'entrada en vigor de la resta de la Llei.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 13 de juliol de 1998.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ

